

Από τον φόβο στην ελπίδα

Του Μηνά Μπλάνα

Αν ρωτούσαμε πριν από 2-3 μήνες αλλά και κατά τη διάρκεια των απαγορεύσεων κυκλοφορίας οποιοδήποτε άτομο συμμετέχει ενεργά στο κίνημα, αν βλέπει κάποιο φως για αντίδραση με ριζοσπαστικούς όρους στην υφιστάμενη κατάσταση, τότε θα εισπράτταμε απαισιοδοξία και απογοήτευση. Όταν στις 17 Νοέμβρη μία χούφτα άνθρωποι, κυρίως οργανωμένοι/ες, στριμώχονταν και έτρωγαν πρόστιμα από τα ΜΑΤ και τις κάμερες, τότε σίγουρα το μόνο που κυριαρχούσε ήταν ο φόβος. Ο φόβος της καταστολής και της απάθειας.

Δεν είναι ψέμα και σίγουρα όχι ντροπή να το παραδεχτούμε. Από τότε, όμως, μεσολάβησαν 2 μήνες γεμάτοι ζωή και αντίδραση άνευ προηγουμένου, ειδικά για την συνθήκη της πανδημίας που όλοι/ες βιώνουμε. Ο εγκλεισμός, τα απονενομημένα και συγχρόνως αντιφατικά μέτρα αντιμετώπισης του covid-19, η κρατική αυθαιρεσία, η συνεχόμενη κρατική καταστολή και έλεγχος μέσω της ΕΛ.ΑΣ. και οι νόμοι που περνιούνται χωρίς δεύτερη σκέψη με σκοπό την υποβάθμιση των ζώων και βασικών αναγκών της κοινωνίας, την έκαναν να βγει στους δρόμους και να διεκδικήσει τα αυτονόητα.

Και κάπου εκεί απαντάει ορμώμενο και το φοιτητικό κίνημα ενάντια στις κλειστές σχολές, στην πανεπιστημιακή αστυνομία και στο νέο νόμο Χρυσοχοϊδή-Κεραμέως. Συνδεδεμένο με το κλίμα διαμαρτυρίας-απέχθειας κατά της αστυνομικής βίας που υπήρχε διάχυτο στην κοινωνία, με αποκορύφωμα το περιστατικό της Νέας Σμύρνης. Οι φοιτητές δεν έμειναν άπραγοι αλλά έγιναν ένα με αυτή την οργή και αγανάκτηση. Έτσι όπως έγινε και σε κάθε γειτονιά της Αθήνας και σε αρκετές πόλεις που κατακλύστηκαν από μεγαλειώδεις διαδηλώσεις.

Καταλήψεις σε Πρυτανείες σε αρκετές πόλεις της χώρας σε μία περίοδο όπου τα πανεπιστήμια λειτουργούν με τηλεκπαίδευση και

οι πρακτικές γίνονται με... τηλεργασία.

Συγκεκριμένα, η Θεσσαλονίκη έχει καταφέρει κάτι μοναδικό. Εδώ και παραπάνω από 2 μήνες και τουλάχιστον 1 φορά την εβδομάδα γίνονται πορείες που απαρτίζονται από, τουλάχιστον, 2000(!) άτομα. Σε σημείο που λέμε μεταξύ μας "Α, δεν είχε τόσο κόσμο σήμερα" και να έχει στην πραγματικότητα κάποιες χιλιάδες.

Το τραύμα και ο συνεχής φόβος της βάνουσης καταστολής έγιναν το έναυσμα προκειμένου να δυνάμωσει ακόμη περισσότερο αυτή η οργή και η αντίσταση που υπάρχουν διάχυτα σε όλο αυτόν τον κόσμο.

Φτάσαμε στο σημείο να γίνει μία από τις μεγαλύτερες πορείες της τελευταίας δεκαετίας με τις μετριοπαθείς εκτιμήσεις να μιλάνε για 10.000 άτομα στους δρόμους.

Παράλληλα, τους τελευταίους 2 μήνες αποφασίστηκαν αρκετές καταλήψεις σχολών με αποφάσεις φοιτητικών συλλόγων συνήθως κόντρα, όχι σε κάποια αντιδραστική δύναμη, αλλά στις “επαναστατικές” πρωτοπορίες των κλειστών Διοικητικών Συμβουλίων, της γραφειοκρατίας και των σφραγίδων(κι αυτό ισχύει για όλες τις πόλεις, όπου υπήρχαν διάφορες δράσεις ενάντια στο νέο νομοσχέδιο). **Μαζικοποιημένες πολύωρες γενικές συνελεύσεις και συντονιστικά με ανοιχτά πλαίσια όπου ο/η κάθε φοιτητής/ρια βρίσκει τον χώρο να συμμετέχει και να εκφραστεί. Μέσα σ’ αυτά και η περαιτέρω ριζοσπαστικοποίηση σε σχολές , που δεν υπήρχε παρουσία πιο πριν, μέσω της δημιουργίας νέων αυτόνομων σχημάτων.**

Και φυσικά κι ένα από τα πλέον σημαντικά, επιτεύχθηκε και η

σύνδεση του πανεπιστημίου με την ίδια την κοινωνία. Πιο συγκεκριμένα, το Campus έχει μετατραπεί από έναν τόπο νεκρό, όπου κυριαρχούσαν ναρκομαφίες αλλά και η επίμονη και έντονη παρουσία της αστυνομίας 2 με 3 ημέρες αφότου έγινε εκκένωση της κατειλημμένης Πρυτανείας, σε έναν τόπο συνάντησης για μικρές/ους και μεγάλους/ες. Εδώ και ενάμιση μήνα γίνονται καθημερινά δεκάδες πολιτικές εκδηλώσεις, αντι-μαθήματα, συνελεύσεις, συζητήσεις, δημιουργικά πολιτιστικά δρώμενα δίνοντας ζωή μέσα στις άχαρες ημέρες των απαγορεύσεων.

Κοινώς, όσα δημιουργούνταν από φεστιβάλ όπως το Άμεσης Δημοκρατίας για 3 ή όσες ημέρες διαρκούσαν, τώρα υπάρχουν με διαρκή ροή και χιλιάδες κόσμου καθημερινά. Σίγουρα σ' αυτό βοηθάει και η τοποθεσία του, από χωροταξικής άποψης, καθώς βρίσκεται στο κέντρο της πόλης. Όμως, αυτό είναι η ουσιαστική επανανοηματοδότηση τόσο του ασύλου όσο και του δημόσιου χώρου καθ' αυτού. Ένα πανεπιστήμιο επανοικειοποιημένο, ανοιχτό και πραγματικά κοινωνικό. Δεν είναι καθόλου αμελητέο όλο αυτό. Αντιθέτως, στέκεται απέναντι στο κράτος και στις πρυτανικές αρχές που το ονειρεύονται γεμάτο αστυνομία και αποκλειστικά για μαθήματα.

Όλα αυτά από ένα υποκείμενο ακηδεμόνευτο που δρα άλλοτε αυθόρμητα, καθώς βλέπει το μέλλον του κάτω από τις επιταγές της εξουσίας και την μπότα ενός μπάτσου κι άλλοτε με βάση τις συλλογικές αποφάσεις, την δημιουργία, την αμφισβήτηση και το ξεπέραςμα των στενών ορίων του παραταξιοκεντρικού φοιτητικού συνδικαλισμού.

Σίγουρα οι δυναμικές που παράγονται από όλα αυτά δεν μπορούν να προβλεφτούν. Όμως, δεν μπορούμε να μην σταθούμε σε αυτό σαν κάτι το μεγαλειώδες.

Το παραπάνω στέκεται ως μία προσπάθεια ανασκόπησης των τελευταίων μηνών και όχι ως μία ωραιοποίηση καταστάσεων. Όλα αυτά ενυπάρχουν με τα καλά και τα στραβά, όπως οι εικόνες συνωστισμού με το περίφημο πάρτι, που αποτελεί ταυτόχρονα το

μόνο πράγμα με το οποίο ασχολήθηκαν τα ΜΜΕ σε εδώ και 2 μήνες αγώνα και μαζικότητας διαδηλώσεων. Σημείωση: πάλι όσοι/ες δραστηριοποιούνται μέσα στα πανεπιστήμια- άτομα από φοιτητικούς συλλόγους και αλληλέγγυοι/ες- παρενέβησαν προκειμένου να λήξει.

Για να φτάσουμε στην ημερομηνία ορόσημο της 15 Απρίλη, όπου σύμφωνα με κυβερνητικές πηγές θα εφαρμοστεί πιλοτικά η πανεπιστημιακή αστυνομία.

Τελευταία φορά πάντως, η εικόνα των ΜΑΤ στα πανεπιστήμια είχε ως αποτέλεσμα να κατέβουν στους δρόμους δεκάδες χιλιάδες άτομα. Και το σίγουρο είναι ότι θα υπάρξει συνέχεια σε οποιαδήποτε κλιμάκωση της βίας από πλευράς του κράτους.

Γιατί μπροστά στην καταστολή, λάμπουν τα μάτια της οργής και της ελπίδας για ένα καλύτερο μέλλον.

Ακολουθεί φωτογραφική ανασκόπηση:

Φωτογραφία του InfoLibre, από την πανεκπαιδευτική πορεία στις 8/4 λίγο πριν οι κατειλημμένες σχολές του campus συντακτηθούν με τον κόσμο της συμβολικής κατάληψης στο Ολύμπιον

Η συνέντευξη τύπου που δόθηκε από εκπρόσωπους των φοιτητικών συλλόγων του Α.Π.Θ.

Ένα μικρό δείγμα του μεγέθους της επανοικειοποίησης των πανεπιστημιακών χώρων. Από το πρώτο bazaar οικονομικής ενίσχυσης για τα συλληφθέντα της κατάληψης Πρυτανείας.

Εκκένωση της Πρυτανείας Πράξη 1η. Το άλλο δείγμα των πανεπιστημίων της εξουσίας.

Κάποια από τα προγράμματα των καταλήψεων.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ

τρίτη 13.4

13.00 / Συντονιστικό Γενικών Συνελεύσεων για την πορεία της Πέμπτης 15.4

εκδήλωση:

18.00 / "Σύνδεση του φοιτητικού κινήματος με εκπαιδευτικούς, υγειονομικούς, εργατικά σωματεία και μαθητές"

τετάρτη 14.4

16.00 / εκδήλωση για τον νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη και παρουσίασή του

πέμπτη 15.4

11.00 / προσυγκέντρωση στην πρυτανεία

13.00 / πορεία ενάντια στον νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη, Άγαλμα Βενιζέλου

19.00 / προβολή ταινίας για το φοιτητικό κίνημα του 06'-07' : "Μη μου μιλάς για καλοκαίρια"

παράσκευή 16.4

13.00 / Συντονιστικό Γενικών Συνελεύσεων

**18.00 / αντιπολεμική εκδήλωση:
"Δεν θα γίνουμε κρέας στα κανόνια τους"**

*κάθε πρωί στήριξη στις 7.00

*κάθε μέρα διαχειριστική της κατάληψης Πρυτανείας στις 14.00

*κάθε μέρα 21.00-1.00 προβολές ταινιών

φοιτητικοί σύλλογοι:

Αρχιτεκτονικής, Κινηματογράφου, Χημικών, ΠΤΔΕ, Θεάτρου, ΜΜΕ, Εικαστικού, Πολιτικών Επιστημών, Ηλ.Μηχ., Μαθηματικού, Φυσικού, Βιολογικού

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΗΠΘ

ΤΕΤΑΡΤΗ 14.4

12:00 συζήτηση για το έμφυλο και για σεξιστικές συμπεριφορές από καθηγητές
(ΑΙΘΡΙΟ)

16:00 εκδήλωση για το νόμο Κεραμέως – Χρυσοχοϊδης
(ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ)

20:00 αγώνες ενάντια στα κλειδώματα στο πολυτεχνείο και γνωριμία με το χώρο

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16.4

10:00 αντι - μάθημα "ουτοπία και ετεροτοπία, σχέσεις μεταξύ τους και θεατρικοί χώροι"
(ΤΡΙΓΩΝΟ)

12:00 ανοιχτή συζήτηση για τον περιβαλλοντοκτόνο νόμο

13:00 συντονιστικό γενικών συνελεύσεων
(ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ)

15:00 αντι - μάθημα: ηλεκτρολογικός πίνακας
(ΤΡΙΓΩΝΟ)

19:00 προβολή ταινίας
(ΤΡΙΓΩΝΟ)

ΠΕΜΠΤΗ 15.4

11:00 προσυγκέντρωση
(ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ)

13:00 πανεκπαιδευτική πορεία
(ΑΓ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ)

16:00 ενιαίο συντονιστικό γενικών συνελεύσεων
(ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ)

19:00 προβολή ταινίας για το φοιτητικό κίνημα του '06 - '07
(ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ)

ΣΑΒΒΑΤΟ 17.4

12:00 αντιπολεμική πορεία
(ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ)

15:00 έκθεση φωτογραφίας και μπαζάρ
(ΦΟΥΑΓΙΕ)

+ γουόρκσοπ αυτοάμυνας

17:00 εκδήλωση: ο ρόλος του πανεπιστημίου, η έρευνα εντός του και πώς απαντάμε
(ΤΡΙΓΩΝΟ)

20:00 προβολή ταινίας:

Sorry to Bother You
(ΤΡΙΓΩΝΟ)

Σ.Φ. ΗΛ - ΜΗΧ

καθημερινά στηρίζουμε την κατάληψη από τις 7. όλη την ημέρα θα υπάρχει καφενείο.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΑΡΧ|ΚΗΣ

Ως Δαμέ – Η Κυπριακή Άνοιξη – Ανταπόκριση από την Κύπρο

Συσπείρωση Ατάκτων, Απρίλιος 2021

Το 2020 βρίσκει την κυπριακή κοινωνία σε έντονο αναβρασμό. Μια σειρά από ζητήματα δημιουργούν ένα έκρυθμο κλίμα που οδηγεί την κοινωνία να αναζητά τρόπο αντίδρασης έναντι των προβλημάτων που βιώνει. Αρχικά το τέλμα που δημιουργήθηκε στις συνομιλίες για επίλυση του Κυπριακού μετά το τελευταίο ναυάγιο του 2017 ενέτεινε την ανησυχία για το μέλλον της επανένωσης του νησιού και της ειρήνης στην ευρύτερη περιοχή, ενώ οι δηλώσεις και διά στόματος Αναστασιάδη για δύο κράτη αποτελούν πλέον πραγματικότητα. Ταυτόχρονα, ανασύρονται στην επιφάνεια αποκαλύψεις σκανδάλων, με κυριότερο την παραχώρηση υπηκοοτήτων μέσω του επενδυτικού προγράμματος πολιτογραφίσεων σε άτομα που διώκονται ποινικά για διάφορα σοβαρά αδικήματα (υπεξαίρεση χρημάτων, ηγέτες δικτατορικών καθεστώτων κ.ά.). Την ίδια στιγμή, γινόμαστε μάρτυρες ολοένα και περισσότερων αυταρχικών πρακτικών εκ μέρους του κράτους και της παρούσας κυβέρνησης, όπως η πειθαρχική δίωξη εκπαιδευτικού από το Υπουργείο Παιδείας για «προσβλητικούς και ανόσιους» πίνακες, και το ένταλμα έρευνας σε κατοικία ατόμου που θεωρήθηκε διαχειριστής σελίδας σε Μέσο Κοινωνικής Δικτύωσης που σατίριζε την Υπουργό Δικαιοσύνης, πράγμα που τελικά κρίθηκε παράνομο από το δικαστήριο.

Μέσα σε αυτό το κοινωνικό κλίμα, νέες μορφές ελέγχου χρησιμοποιούνται με πρόφαση την διαχείριση της πανδημίας. Τον Μάρτιο του '20 επιβάλλεται λοκντάουν, απαγορεύεται η κυκλοφορία το βράδυ και ρυθμίζεται η διακίνηση μέσα από την αποστολή γραπτών μηνυμάτων. Η εργαλειοποίηση της πανδημίας γίνεται εμφανέστερη με την απαγόρευση διακίνησης μέσω των

οδοφραγμάτων, πριν ακόμη κλείσουν τα αεροδρόμια ή ληφθούν οποιαδήποτε άλλα μέτρα διαχείρισης της πανδημίας, γεγονός που προκάλεσε έντονες αντιδράσεις. Η πρώτη δράση πολιτικής ανυπακοής πραγματοποιείται από ελληνοκύπριους διαδηλωτές μία μέρα μετά το μονομερές κλείσιμο των οδοφραγμάτων, οι οποίοι κατάφεραν να σπάσουν τον αστυνομικό κλοιό και να μπουν στη νεκρή ζώνη στην οδό Λήδρας-Λοκματζί στο κέντρο της Λευκωσίας, ενώ μια βδομάδα μετά πραγματοποιείται και δεύτερη κοινή διαμαρτυρία. Και στις δύο περιπτώσεις σημειώνονται κάποια επεισόδια μεταξύ διαδηλωτών και αστυνομίας, η οποία δεν δίστασε να τραμπουκίσει ελληνοκύπριους και να ψεκάσει με σπρέυ πιπεριού τουρκοκύπριους διαδηλωτές.

Με αφορμή τα έκτακτα μέτρα που λαμβάνονται η κυβέρνηση μετατρέπει το κέντρο πρώτης υποδοχής προσφύγων «Πουρνάρα» σε κλειστό κέντρο κράτησης, σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης, όπου περιορίζει και φυλακίζει εκατοντάδες αιτούντες άσυλο. Οι αιτούντες διαμένουν σε σκηνές για μήνες μέσα σε άθλιες συνθήκες, σε ένα χώρο του οποίου οι υποδομές δεν μπορούν να καλύψουν βασικές ανάγκες διαβίωσης. Στις 31 Μαΐου ομάδες του αντιεξουσιαστικού/αναρχικού χώρου, που αργότερα θα αποτελέσουν μαζί με άλλες την πλατφόρμα “Ως δαμέ”, καλούν σε διαμαρτυρία υπέρ του ανοίγματος της Πουρνάρας και για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης των αιτητών ασύλου. Η διαμαρτυρία συγκεντρώνει εκατοντάδες κόσμο, παρά τα απαγορευτικά μέτρα και την απειλή εξωδίκων. Άτομα θα λάβουν εξώδικο πρόστιμο για τη συμμετοχή τους στην πορεία, ή θα κατηγορηθούν για «διέγερση» προς παραβίαση των μέτρων τα οποία απαγόρευαν τις συναθροίσεις.

Στις 26 Αυγούστου, με διάταγμά της η κυβέρνηση ρητά εξαγγέλλει την απαγόρευση διαδηλώσεων και διαμαρτυριών. Στις 28 Νοεμβρίου πραγματοποιείται η πρώτη διαμαρτυρία μετά την απαγόρευση διαδηλώσεων. Καλείται από τις ίδιες ομάδες, ενώ έχει πλέον κεντρικούς άξονες την υγεία και την ελευθερία. Σε μια πρωτοφανή επίδειξη αυταρχισμού για αποτροπή διεξαγωγής της πορείας παρατάσσονται στον δρόμο οι αντιοχλαγωγικές ομάδες της αστυνομίας, η αύρα νερού «Αίαντας», ενώ ο χώρος

βιντεοσκοπείται από drone και ο κόσμος τραμπουκίζεται από μπάτσους. Η πορεία δεν καταφέρνει να ξεκινήσει ποτέ από το σημείο έναρξης που είχε ανακοινωθεί και όσα άτομα καταφέρνουν να συναντηθούν, πραγματοποιούν την πορεία υπό την ανησυχία για προθέσεις έντονης καταστολής. **Η αντίδραση του κράτους δείχνει αυτό που πρόκειται να ακολουθήσει: το κράτος ανασύρει την βία με σκοπό να αποσιωπήσει κάθε είδους αντίδραση.**

Η συνέχεια θα δοθεί στις 13 Φεβρουαρίου, όταν πραγματοποιείται η πρώτη κινητοποίηση από την πλατφόρμα Ως Δαμέ. Η κινητοποίηση εναντιώνεται στον κρατικό αυταρχισμό, τη διαφθορά και τη διαχείριση της πανδημίας με όρους καταστολής και προβάλλει σειρά διεκδικήσεων, όπως την κατάργηση της απαγόρευσης των διαδηλώσεων, τη στήριξη των ανέργων, μεταναστών/τριών και αιτούντων ασύλου. Η Αστυνομία παρατάσσει πάνοπλο τον αντιοχλαγωγικό ουλαμό, την αύρα «Αίαντας» και τις κλούβες. Ζητά από τους διαδηλωτές να διαλυθούν ανακοινώνοντάς τους ότι βάσει του διατάγματος η διαδήλωση απαγορεύεται.

Όταν οι διαδηλωτές επιχειρούν να προχωρήσουν με την κινητοποίηση, η αστυνομία εξαπολύει βία άνευ προηγουμένου για τα δεδομένα της Κύπρου. Διαδηλωτές ξυλοκοπούνται και τραυματίζονται με σημαντικότερο τον τραυματισμό διαδηλώτριας στο μάτι μετά από βολή του τεθωρακισμένου ρίψης νερού. Συλλαμβάνονται και σέρνονται στο τμήμα όπου τους απαγγέλλονται διάφορες κατηγορίες.

Όπως ήταν αναμενόμενο τα κυρίαρχα ΜΜΕ προσπαθούν να θάψουν το γεγονός, ενώ κατηγορούν τους διαδηλωτές ως αρνητές των μέτρων, βίαιους και επιθετικούς. Η πραγματικότητα όμως του τι συνέβη διαχέεται κατά βάση μέσα από βίντεο στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, όπου διαφαίνεται ξεκάθαρα η απρόκλητη βία την οποία βίωσαν οι διαδηλωτές. Η κατακραυγή είναι έντονη και στις 20 Φεβρουαρίου καλείται νέα πορεία ως απάντηση στην κρατική βία της προηγούμενης. Το συντονιστικό της Ως Δαμέ, που έχει εν τω μεταξύ συστήσει ομάδα νομικής στήριξης και ιατρική ομάδα, καλεί εκ των προτέρων την αστυνομία να μείνει μακριά και

αναλαμβάνει την περιφρούρηση της πορείας (τήρηση αποστάσεων, μάσκες). Η πορεία έχει μαζικότερο χαρακτήρα, με 10,000 κόσμο να διαδηλώνουν κατά της αστυνομικής βίας, της κρατικής διαφθοράς με έντονα αντιφασιστικό και ταξικό χαρακτήρα καταγγέλλοντας ταυτόχρονα το εκκλησιαστικό και πολιτικό κατεστημένο.

Η πλατφόρμα Ως Δαμέ δεν ξεκινά με την πορεία της 13ης Φεβρουαρίου, αν και αυτή ήταν η πρώτη πορεία που ονομάστηκε Ως Δαμέ.

Οι ομάδες που αποτελούν τον κορμό αυτής της πλατφόρμας, δραστηριοποιούνται την τελευταία δεκαετία στην Κύπρο, ενώ άτομα από τις ομάδες συμμετέχουν ενεργά σε κινηματικές διαδικασίες από τις αρχές του '80. Οι ομάδες που αποτελούν τη συνέλευση της Ως Δαμέ λειτουργούν με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, όπως και η ίδια η συνέλευση. Οι πλείστες ομάδες συνεργάζονται εδώ και χρόνια, είτε με συνδιοργάνωση εκδηλώσεων/πορειών/φεστιβάλ είτε με συνδιαχείριση κοινωνικών χώρων, συλλογική συγγραφή/ανταλλαγή άρθρων για διάφορα κινηματικά έντυπα, κλπ, ενώ από το καλοκαίρι του 2019 υπάρχει μια ενεργή προσπάθεια για δημιουργία πλατφόρμας συνδιοργάνωσης και αλληλεγγύης ανάμεσα στις διάφορες ομάδες/συνελεύσεις του ριζοσπαστικού χώρου στον νότο. Το Ως Δαμέ, ενώ ξεκίνησε ως τίτλος πορείας ενάντια στη διαχείριση του κορονοϊού με όρους καταστολής, κατέληξε να αποτελεί πλέον μια πλατφόρμα συνεργασίας ομάδων με διαθεματικότητα στις διεκδικήσεις της και ξεκάθαρα πολιτικά προτάγματα σε ζητήματα εργασιακά, μετανάστευσης-αντιφασισμού, έμφυλων διακρίσεων-πατριαρχίας, ριζοσπαστικής οικολογίας και αποανάπτυξης, ενώ επιπλέον κεντρικό ρόλο έχει και η ομοσπονδιακή επανένωση της χώρας.

Η μέχρι τώρα πορεία του Κυπριακού, που οδηγείται με κάθε κύκλο συνομιλιών σε αδιέξοδο και στη ντε φάκτο διχοτόμηση, έρχεται στο προσκήνιο στη συγκυρία του Ως Δαμέ, σε πολλαπλά, τέμνοντα

επίπεδα. Όπως αναφέρθηκε και πιο πάνω, η κυβέρνηση πριν ακόμη φτάσει ο κορονοϊός στη χώρα εργαλειοποίησε την πανδημία και ανακοίνωσε το κλείσιμο τεσσάρων εκ των οδοφραγμάτων, μονομερώς, ενώ δεν είχαν ακόμα εμφανιστεί κρούσματα ούτε στο νότιο ούτε στο βόρειο μέρος του νησιού κανονικοποιώντας με αυτό τον τρόπο τον διαχωρισμό τόσο σε υλική όσο και συνειδησιακή βάση. Η μη λύση του Κυπριακού έρχεται να συνδεθεί με το σκάνδαλο των διαβατηρίων, με τις μεγάλες αναπτύξεις και τη διαπλοκή μεγαλοεπιχειρηματιών, μεγαλοδικηγόρων και πολιτικών από όλο το φάσμα των κομμάτων συμπεριλαμβανομένου και του προέδρου της βουλής· η δυνατότητα μονοπώλησης της εξουσίας σε στρεβλό κράτος που ελέγχει μέρος των εδαφών της χώρας με το σύνταγμα σε αναστολή, είναι ικανή και αναγκαία συνθήκη για τη διαπλοκή. Προσφάτως δε και με φόντο τις βουλευτικές εκλογές του 2021, η κυβέρνηση για να ενισχύσει τη δημοτικότητα του κυβερνώντος κόμματος στους ψηφοφόρους του (ακρο)δεξιού τόξου, ταύτισε την πράσινη γραμμή με σύνορα όπως ο Έβρος, και τοποθέτησε τον Φεβρουάριο του 2021 συρματοπλέγματα κατά μήκος της πράσινης γραμμής σε περιοχές που διατείνεται ότι χρησιμοποιούν μετανάστες/πρόσφυγες για να εισέλθουν εντός των εδαφών που ελέγχει η Κυπριακή Δημοκρατία.

Η πλατφόρμα Ως Δαμέ φαίνεται να στηρίζεται από όλο το φάσμα της αριστεράς στην Κύπρο, κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής. Το Ως Δαμέ είναι ένα κίνημα που επιθυμεί την ανοιχτότητα, ειδικότερα στον κόσμο που μοιράζεται τις ίδιες ανησυχίες και θέλει να διεκδικήσει το δικαίωμα στην αλλαγή κατεβαίνοντας στον δρόμο. Άλλωστε το πλαίσιο του Ως Δαμέ είναι ξεκάθαρο «Καλούμε οργανώσεις, συλλογικότητες και ομάδες να συνυπογράψουν και να συμπορευθούν μαζί μας. Φοράμε μάσκες, κρατάμε αποστάσεις. Τονίζουμε για άλλη μια φορά πως οι κινητοποιήσεις μας έχουν ξεκάθαρο αντιφασιστικό και ταξικό χαρακτήρα και ως εκ τούτου εθνικιστικά και θρησκευτικά σύμβολα και συνθήματα δεν είναι ευπρόσδεκτα».

Η Ως Δαμέ δεν είναι ένας φορέας που θα διεκδικήσει κομμάτι της εξουσίας, αλλά μια πλατφόρμα που προσπαθεί να διεκδικήσει τα προτάγματα από τα κάτω και όχι με τον συστημικό τρόπο, μέσα από τις έδρες του κοινοβουλίου. Φαίνεται ότι καταφέραμε να εκφράσουμε τις ανησυχίες και την οργή ενός σημαντικού κομματιού της κοινωνίας στη σημερινή συγκυρία. Θέλουμε να παρεμβαίνουμε στο πολιτικό σκηνικό μέσω των δράσεών μας και

φαίνεται να το έχουμε επιτύχει σε μεγάλο βαθμό, καθώς καταφέραμε να επηρεάσουμε τον δημόσιο λόγο. Πολλά από τα ζητήματα που έθεσε το Ως Δαμέ, ανάγκασαν θεσμικούς φορείς – την κυβέρνηση και σχεδόν όλα τα κόμματα- να τοποθετηθούν ως επί το πλείστον για να μας επιτεθούν. Το γεγονός ότι οι πιο πρόσφατες δημοσκοπήσεις του κρατικού καναλιού έδειξαν ότι το 45% των ερωτώμενων συμφωνεί με τις διαδηλώσεις Ως Δαμέ, δίνουν ακόμα μεγαλύτερο βήμα, ρόλο και λόγο στην πλατφόρμα.

Η ελληνοκυπριακή κοινωνία δεν είναι συνηθισμένη να διαδηλώνει και να διεκδικεί. Το «κρύψε να περάσουμε» είναι βαθιά ριζωμένο στην αντίληψη τουλάχιστον των μεγαλύτερων ηλικιακά ομάδων. Τα σκάνδαλα που ξεσπούσαν κατά καιρούς ήταν ένα πολύ μικρό μέρος των όσων όλοι γνώριζαν αλλά κανείς δεν μιλούσε για αυτά. Χαρακτηριστικό είναι και το γεγονός ότι για να βγει στη δημόσια σφαίρα το σκάνδαλο των διαβατηρίων (να σημειώσουμε το θέμα είχε τεθεί από κάποιες από τις ομάδες του Ως Δαμέ τουλάχιστον ένα χρόνο προηγουμένως και όλοι το γνώριζαν), έπρεπε να αναδειχθεί από ξένα ειδησεογραφικά πρακτορεία, ενώ τα τοπικά μέσα, χρηματοδοτούμενα από τα τοπικά πολιτικά κόμματα και σε συνεργασία με αυτά, κατηγορήσαν τους ξένους δημοσιογράφους σαν πράκτορες της Τουρκίας, για να ρίξουν στάχτη στα μάτια των «ιθαγενών» για ακόμα μια φορά.

Μέσα στο κλίμα της εποχής, με την οικονομική κρίση, τα σκάνδαλα με τα διαβατήρια, την υφαρπαγή της γης και τη λεηλασία του περιβάλλοντος, τα σκάνδαλα για σεξουαλική κακοποίηση, το κλείσιμο των οδοφραγμάτων και τη διχοτομική πολιτική που προωθεί η κυβέρνηση, γεννήθηκε το κίνημα Ως Δαμέ. Ο κόσμος που έχει εδώ και καιρό χάσει την ελπίδα του ότι κάποιο κόμμα ή χαρισματικοί ηγέτες θα βρεθούν για να τον σώσουν, είδε μια ομάδα ατόμων να θέτει όλα αυτά τα ζητήματα στη δημόσια σφαίρα και να απαιτεί αλλαγή μέσα από κινηματικές διαδικασίες. Αυτές οι ομάδες του έδωσαν την ευκαιρία να βγει

στον δρόμο και να εκφράσει την αγανάκτησή του για όλα αυτά τα ζητήματα που τον προβληματίζουν.

Ένα από τα θετικά της νέας κοινωνικής κατάστασης που κομίζει το Ως Δαμέ είναι η γέννηση άλλων ομάδων και πρωτοβουλιών, με παράδειγμα τη φεμινιστική πρωτοβουλία της 8ης Μαρτίου, ενώ πολιτικοποιούνται νέα άτομα πιο ριζοσπαστικά. Όσο οξύνονται οι αντιθέσεις και ο κόσμος βιώνει την επίθεση του καπιταλιστικού συστήματος στις ζωές μας, το Ως Δαμέ θα είναι επίκαιρο και θα μπορεί να εκφράζει κομμάτια της κοινωνίας που έχουν αποκλειστεί και αποσιωπηθεί. Δεν μπορούμε να εγγυηθούμε τη συνέχεια του Ως Δαμέ ή να προβλέψουμε τη διάρκειά του, το δεδομένο όμως είναι ότι όσο ο κόσμος συνεχίζει να στηρίζει τόσο θα μπορεί να συνεχίζει και το Ως Δαμέ. Για να συνεχίζει, όμως, να υπάρχει και να πιέζει, πρέπει να συνεχίσει να σχολιάζει θέματα από την επικαιρότητα και την πολιτική κατάσταση, με ριζοσπαστικές ιδέες και οπτικές που το σύστημα δεν επιτρέπει συνήθως να ακούγονται στον δημόσιο λόγο.

Από τη πλευρά μας, ως ομάδα που συμμετέχουμε στη συνέλευση του Ως Δαμέ, θεωρούμε σημαντικό να συνεχιστεί η παρουσία του. Δυστυχώς λόγω της πανδημίας και των περιορισμών δεν έχουμε τη δυνατότητα να συναναστραφούμε με τον κόσμο που συμμετέχει και στηρίζει. Θεωρούμε πάντως πολύ σημαντικό το γεγονός ότι στην κυπριακή κοινωνία για πρώτη φορά δημιουργείται μέσω του Ως Δαμέ μια συνειδητοποίηση της διαθεματικότητας των κινημάτων, καθώς βλέπουμε ομάδες με διαφορετικές διεκδικήσεις να συνεργάζονται και να κατεβαίνουν μαζί στον δρόμο. Αυτό ήταν ένα στοίχημα που είχε βάλει το Ως Δαμέ από την πρώτη πορεία. Φαίνεται τώρα για πρώτη φορά στην Κύπρο να γίνεται επιτυχώς ο συνδυασμός στον δρόμο διαφορετικών κομματιών της κοινωνίας με διαφορετικές διεκδικήσεις, με κοινή αφορμή την κρατική αυταρχική πολιτική και την αγανάκτηση που δημιουργήθηκε.

Οι νέοι χωριστά και οι μπάτσοι άλλο πράμα, όποιος τους θέλει αντάμα πληρώνει ακριβά

Αστυνομία στα Πανεπιστήμια. Ποιος δεν νοιώθει πληγωμένος άραγε από αυτή την είδηση και ποιος δεν νοιώθει ντροπιασμένος από αυτή την εξέλιξη; Με το κεφάλι κάτω ακούνε τα νέα αυτοί που ανέβηκαν στην Ταράτσα της Νομικής, έτοιμοι να πετάξουν και που από τις στάσεις της Ακαδημίας, τους κοιτούσαν οι απλοί άνθρωποι σαν σύγχρονους ημίθεους. Με το κεφάλι κάτω και όσοι πάτησαν το Πολυτεχνείο πριν πέσει η πόρτα. Μπάτσοι στη Νομική και στο Πολυτεχνείο και στο Φυσικό ρε παιδιά; Μας χαμογελάνε από τη κόλαση και ο Καλύβας και ο Καραπαναγιώτης για τη δροσιά που πήραν και βιάζονται τα φαντάσματά τους να βρεθούν εκεί στην πόρτα της Νομικής στη Σόλωνος και πιο κάτω στο καφενείο απέναντι από το Φυσικό να κρυφακούνε μεγαλοφώνως και να προκαλούν με το γνωστό θα πας στον Έβρο Λάκη. Πάλι με το Καλύβα παρέα; πως έγιναν έτσι τα πράγματα ρε φίλε, πως διαλύθηκε έτσι η ζωή!

Κι όμως όλα αυτά τα ανείπωτα οικοδομήθηκαν σιγά σιγά με πράξεις του κράτους και με παραλήψεις του φοιτητικού κινήματος

Ντοκουμέντο 1. 1980 ένα χρόνο μετά τις καταλήψεις του 79

Γράφουμε Συγκριτική Οικονομία στο μεγάλο αμφιθέατρο της Νομικής στο υπόγειο. Με το που μοίρασε τα θέματα η Μίνογλου ξεσπάει μια μεγάλη αντίδραση από κάτω με το πρωτάκουστο για εκείνη την εποχή: τι θέματα είναι αυτά δεν είναι στην ύλη και άλλα πρωτοφανή. Και ήταν πρωτάκουστα και πρωτοφανή διότι τα ερωτήματα αυτά της διαμαρτυρίας ερχόταν από τα νεότευκτα τότε Λύκεια. Γίνεται κάτι σαν συνέλευση και όλοι ήθελαν να αποσυρθούν τα θέματα. Αν και δεν είχα διαβάσει ωστόσο “έβλεπα”

τα θέματα και μου άρεσαν. Σηκώνομαι και λέω επί λέξει. Αν αλλάξετε τα θέματα θα φύγω εγώ και μάλιστα οριστικά διότι όλες οι φωνές αυτές είναι ανθρώπων που σκοπεύουν να διοριστούν στον ΟΤΕ και στη ΔΕΗ και δεκάρα δεν δίνουν για τίποτα, για ένα χαρτί βρίσκονται εδώ. Πράγματι η καθηγήτρια δεν αλλάζει τα θέματα και εγώ από φιλοτιμία κάθομαι και γράφω. Από τα 4 έγγραφα τα 3 και μου έβαλε 10. Μόλις αναρτήθηκαν οι βαθμολογίες ένας δίπλα μου που είναι τώρα ιδιοκτήτης μεγάλης εταιρείας δημοσκοπήσεων μου λέει μπράβο είσαι άλλος φοιτητής εσύ και του λέω άσε τις μαλακίες ρε μαλάκα, αναρχική αδειά. Δεν υπήρξα καλός μαθητής ποτέ αλλά μορφωτικά είχα ένα επίπεδο και αυτό συνέβαινε με όλους τους μεταπολιτευτικούς. Ήταν η πιο κρίσιμη περίοδος όπου άλλαζε ο ανθρωπολογικός τύπος του φοιτητή πολύ πριν η πληροφορική -η οποία ήταν ακόμα στα συρτάρια της δανειστικής του Πλανητάριου- κάνει ενεργή την παρουσία της και η οποία ευθύνεται για τον μετέπειτα τεμαχισμό. Ενώ λοιπόν μέχρι τότε οι φοιτητές ήταν πιο μορφωμένοι από τους καθηγητές αλλάζει η καμπύλη υπέρ των καθηγητών και μάλιστα πριν την είσοδο των καθηγηταράδων και την αποκατάσταση των μορφωμένων (Γιανίτσης βοηθός τότε) που έγινε μαζικά την δεκαετία του 80. Ένα άλλο δομικό στοιχείο αυτής της αφυδάτωσης είναι ότι η συμμετοχή εξαντλούνταν στο πτυχίο. Σπουδάζουμε πλέον για ένα χαρτί και αυτό είναι ότι πιο διαλυτικό στον ίδιο το θεσμό.

Όλα αυτά προανήγγειλαν το ερχομό της ΔΑΠ σαν ηγεμονική δύναμη την ΔΑΠ η οποία ποτέ δεν είχε ξεπεράσει τα ποσοστά των μαοικών. Η Αριστερά παρακολουθούσε τις εξελίξεις και έπεσε μέχρι τέλους με το Λεφτά για την Παιδεία και όχι για το ΝΑΤΟ αδυνατώντας να αξιοποιήσει οτιδήποτε αναδυόταν από τους νέους ρυθμούς.

Ντοκουμέντο 2. Δεκαετία του 90.

Είμαι στο Πολυτεχνείο στο κτίριο Γκίνη και στο διάδρομο έχω “κολλήσει” σε δύο αφίσες για ώρα κοιτώντας τες και συλλογίζόμενος.

Η μία ήταν της ΔΑΠ τετραχρωμία 70/100 άψογη όπου είχε ένα τίτλο: Στην Αράχοβα θα γίνει ... αφήνοντας να εννοηθούν τα υπόλοιπα και από κάτω μόνο τηλέφωνα κατά έτος. Τι ωραία λέω αναπολώντας τα καλέσματα σαν ΠΣΚ αλλά σαν άλλες παρατάξεις για Αράχοβα για καταφύγια στον Όλυμπο για Νησιά για για για...

Δίπλα ήταν μια κακομοίρική αφίσα των εακκ ή ναρ όπου είχε ένα σγουρομάλλη νέο και μια συντρόφισσα δίπλα, πρότυπο ετεροκανονικότητας που λέμε με γροθιές όπου μόνο το αμπέχονο έλλειπε. Ήταν ο τύπος της "αγωνιστικής" πανούκλας παρμένος από το 74. Στη συζήτηση που προκάλεσα εκείνη τη στιγμή με έναν φοιτητή αριστερό του λέω καλά δεν ντρέπεστε να βγάζετε τέτοιες αφίσες ? γιατί μου λέει. Βρε του λέω εδώ προτείνει η ΔΑΠ τη χαρά και εσείς τη μιζέρια. Δεν καταλάβαινε πως η χαρά για το 74 μετατρέπεται σε μιζέρια το 2000. Είναι αλήθεια ότι τα παιδιά δεν το κάνουν από μιζέρια αλλά από πολιτικό έλλειμμα άσχετα αν το μήνυμά τους εκπέμπει μιζέρια. Δεν είναι μίζεροι οι ίδιοι κάθε άλλο αλλά ο τρόπος πολιτικής απεύθυνσης τους και γι αυτό βρίσκονται στα βάραθρα

Το πολιτισμικό προβάδισμα και η πολιτική και πολιτιστική ηγεμονία είχε χαθεί και αυτό οι πιο πάνω αφίσες το έδειχναν καθαρά. Μαζί λοιπόν με την ασημαντότητα κυριάρχησε και η ρηχότητα της ΔΑΠ και τσούπ οι μπάτσοι στις σχολές.

Η συνεχής ανανέωση του προτάγματος δεν έγινε, το νόημα της ακαδημαϊκότητας απέδρασε και έμειναν τα ιδρύματα απογυμνωμένα περιμένοντας νέες ταρατσες της νομικής, νέα καφενεία στη Σόλωνος απέναντι από το φυσικό, νέους εκφωνητές του ραδιοφωνικού σταθμού των ελεύθερα αγωνιζόμενων φοιτητών, νέος διαφωτισμός για να μην λέμε πολλά, που θα συγκλονίσουν το κόσμο και μακάρι να είμαστε σε μια στάση της Ακαδημίας να βλέπουμε τα εγγόνια μας έστω πάνω στην Ταρατσα της Νομικής έτοιμα να πετάξουν. Και αυτά θα γίνουν διότι όποιος θέλει αντάμα την νεότητα και την αστυνομία πληρώνει ακριβά.

Έξω οι Μπάτσοι από τις σχολές.

Απαντήσεις του Κώστα Παπαδάκη: Τα ψέμματα του κ.Χρυσοχοΐδη τελειώνουν.

ΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ ΤΟΥ Κ. ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ. Ο ΑΓΩΝΑΣ ΝΑ ΜΗΝ ΥΠΑΡΞΟΥΝ ΑΛΛΟΙ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΙ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ !

Λίγο πολύ έχει δημοσιοποιηθεί το ιστορικό της χθεσινής σύλληψης και κράτησής μου μαζί με τον Θανάση Καμπαγιάννη. Για την πληρότητα της καταγραφής και για κάποιες επιβαλλόμενες απαντήσεις σε προκλήσεις και ψέμματα και εκστομίστηκαν σήμερα από τον Υπουργό Προστασίας του Πολίτη στη Βουλή για όσα έγιναν χθες σημειώνω τα ακόλουθα :

Την Κυριακή 6/12/2020 βρέθηκα στις 11.30 π.μ. περίπου στην διασταύρωση των οδών Ναυαρίνου και Χαριλάου Τρικούπη στην Αθήνα προσπαθώντας μόνος μου με ένα λουλούδι στο χέρι να φτάσω στο χώρο του μνημείου του Αλέξη Γρηγορόπουλου, προκειμένου να το καταθέσω. Ο αστυνομικός κλοιός που είχε παραταχθεί κατά μήκος της Χαριλάου Τρικούπη εμπόδιζε την πρόσβαση προς τα κάτω (προς την οδό Ζωοδόχου Πηγής) και μου δήλωσαν ότι απαγορεύεται ακόμα και η μεμονωμένη κατάθεση λουλουδιού και προσπέλαση στο μνημείο, παρά το γεγονός ότι η απαγόρευση αυτή δεν συμπεριλαμβανόταν στην απαγορευτική για τις συναθροίσεις απόφαση αρχηγού ΕΛ.ΑΣ. την προηγούμενη ημέρα.

Δέχτηκα αναγκαστικά την απόφαση αυτή και παρέμεινα στο σημείο, προκειμένου να συνδράμω με τις νομικές μου υπηρεσίες σε ομάδα,

η οποία επρόκειτο να προσέλθει για να πραγματοποιήσει ολιγομελή συγκέντρωση με απόλυτη τήρηση των μέτρων ασφαλείας (μάσκες και αποστάσεις), όπως και έγινε μετά από λίγα λεπτά. Αντικείμενο της συνδρομής μου ήταν η διαμεσολάβηση μου προς την αστυνομία, προκειμένου να επιτραπεί η πραγματοποίηση της συγκέντρωσης αυτής, καθώς και να επιτραπεί σε αντιπροσωπεία των συγκεντρωμένων, σχεδόν όλων μελών του Σ.Ε.Κ., να καταθέσουν λουλούδια στο μνημείο του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Στην σχετική προσπάθεια συμμετείχε υπό την ιδιότητα του και αυτός ως δικηγόρος ο Θανάσης Καμπαγιάννης.

Στην διάρκεια των διαπραγματεύσεων και ενώ το κλίμα συζήτησης με τον επί τόπου επικεφαλής των αστυνομικών δυνάμεων ήταν άριστο χωρίς καμία ένταση και μάλιστα καθώς ο ίδιος αναγνώριζε ότι η τήρηση των μέτρων από τους συγκεντρωμένους ήταν πλήρης, μας ανακοίνωσε ότι δυστυχώς για αυτόν έχει άνωθεν εντολές να συλλάβει όλους τους παρευρισκομένους, μεταξύ των οποίων και τους δικηγόρους. Ευτυχώς εξαίρεσε τους φωτορεπόρτερ και τους δημοσιογράφους. Και τούτο παρά το γεγονός, ότι ο ίδιος γνώριζε και μετέφερε στα ανώτερα κλιμάκια, ότι βρισκόμαστε υπό την ιδιότητα μας ως δικηγόρων, πλην όμως η εντολή ήταν σαφής ότι πρέπει να συλληφθούμε και εμείς.

Επιβιβαστήκαμε στα τρία μισθωμένα λεωφορεία που χρησιμοποιεί η ΕΛ.ΑΣ., με τα οποία μεταφερθήκαμε στην οδό Πέτρου Ράλλη, στο κτίριο της Διεύθυνσης Αλλοδαπών. Εκεί, αφού αποβιβαστήκαμε, κρατηθήκαμε σε ένα κοινό χώρο κράτησης, μία κλειστή αίθουσα με ελλιπή αερισμό 62 κρατούμενοι και περί τους 20 αστυνομικούς. Αργότερα προσήχθησαν εκεί και αρκετοί άλλοι κρατούμενοι.

Κατά την διάρκεια, μετά την αποβίβασή μας και μέχρι την κράτηση μας ελεγχθήκαμε κατά τα προβλεπόμενα όσον αφορά τα προσωπικά μας αντικείμενα από αστυνομικούς, που με τα ίδια γάντια ερευνούσαν τα αντικείμενα δεκάδων ανθρώπων.

Περί τη μιάμιση ώρα μετά, οι δύο συνήγοροι Παπαδάκης και

Καμπαγιάννης, κληθήκαμε προκειμένου κατά προτεραιότητα να υποβληθούμε στις περαιτέρω διαδικασίες που ήταν η διενέργεια της σήμανσης αλλά και η κλήση μας σε απολογία στην προανάκριση, όπως και έγινε. Κατά την κλήση μας σε απολογία μας αποδόθηκε το αδίκημα της παραβίασης του Π.Κ. 285 (Παραβίαση μέτρων για την πρόληψη ασθενειών). Απολογηθήκαμε αμέσως, αφού ρίξαμε μία πρόχειρη ματιά στην ελλιπέστατη δικογραφία, αρνηθήκαμε τις κατηγορίες και ζητήσαμε την ποινική και πειθαρχική δίωξη κάθε υπευθύνου α) για το αδίκημα της παράβασης καθήκοντος Π.Κ. 259 συνιστάμενο στην από μέρους εκείνων που διέταξαν την παραπομπή και σύλληψη μας παραβίαση του καθήκοντος των δημοσίων αρχών να σέβονται το δικηγορικό λειτούργημα (άρθρο 34 παρ. 1 Κώδικα περί Δικηγόρων), καθώς επίσης β) και για το ίδιο το αδίκημα το Π.Κ. 285, αφού οι συνθήκες κράτησης μας εμπεριείχαν πολλαπλάσια μεγαλύτερη παραβίαση μέτρων για την πρόληψη ασθενειών και κινδύνους για την δημόσια υγεία, από ότι οι συνθήκες κάτω από τις οποίες μας συνέλαβαν σε υπαίθριο χώρο.

Στα έγγραφα της προφορικής μας απολογίας ανεγράφη καθ' υπόδειξη του διευθυντή της αστυνομικής προανάκρισης, ότι η σχετική συνεννόηση για την απολογία μας και στην συνέχεια την μη υπαγωγή μας στην αυτόφωρη διαδικασία έγινε με συγκεκριμένο κατονομαζόμενο εισαγγελικό λειτουργό της Ποινικής Δίωξης της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθηνών. Στην συνέχεια, αφεθήκαμε ελεύθεροι.

Τότε διαπιστώσαμε την προσέλευση συνεργείου διενέργειας COVID – TEST, που είχε μόλις εγκατασταθεί στον διάδρομο του ισόγειου, για το οποίο τουλάχιστον εμείς δεν είχαμε ενημερωθεί προηγουμένως, ότι πρόκειται να συμβεί από την αστυνομία και δεν γνωρίζω αν ενημερώθηκαν και οι υπόλοιποι κρατούμενοι. Χωρίς να μου το υποδείξει κανένας, εντελώς αυθόρμητα και με μεγάλη προθυμία επωφελήθηκα της ευκαιρίας και έκανα το τεστ. Το αποτέλεσμα ήταν αρνητικό, αλλά η διαγνωστική του αξία περιορίζεται σε τέσσερις ημέρες πριν. Το αν κολλήσαμε χθές θα διαγνωσθεί με νέο τεστ σε τέσσερις μέρες. Για αυτό και ο

Καμπαγιάννης, που είχε υποβληθεί σε μοριακό τεστ στις θεώρησε περιττό να υποβληθεί και χθες σε αυτό. Όπως σημειώνει ο ίδιος σε σχετική του ανάρτηση : «Ένα *rapid test* λίγη ώρα μετά τον συγχρωτισμό δεν θα είχε καμία απολύτως διαγνωστική αξία για τα γεγονότα της ίδιας ημέρας, μιας και η ανακάλυψη τυχόν θετικού κρούσματος από τον συνωστισμό που δημιουργήσε η Αστυνομία στις 6/12 θα είναι δυνατή μόνον μετά την παρέλευση κάποιων ημερών. Όσο δε με αφορά, ενημερώνω τον Υπουργό ότι είχα ήδη προ ημερών προχωρήσει σε μοριακό τεστ κατόπιν επαφής μου με θετικό κρούσμα, συγκεκριμένα με αστυνομικό που κατέθεσε ως μάρτυρας ενώπιον του Γ' Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων και τον οποίο εξέτασα ως συνήγορος στις 19/11, για τον οποίο η ΕΛΑΣ ενημέρωσε το δικαστήριο ότι βρέθηκε θετικός την 24/11. Μετά από ολιγοήμερη καραντίνα στην οποία υποβλήθηκα, βρέθηκα αρνητικός στο τεστ στο οποίο υπεβλήθημ με δικά μου έξοδα (60 ευρώ, προ διατίμησης). Αυτά τα λίγα για το ποιός ενδιαφέρεται για τη δημόσια υγεία και ποιός την θέτει σε διακινδύνευση, υπέχοντας μάλιστα και ποινικές ευθύνες οι οποίες θα αναζητηθούν μέχρι τέλους».

Κατά συνέπεια, η απερίσκεπτη δήλωση του Υπουργού κ. Μιχάλη Χρυσοχοϊδή, ότι «και αυτοί που αρνήθηκαν το τεστ έκαναν και μήνυση στον Αττικάρχη, ότι τάχα οι αστυνομικοί δεν άλλαζαν γάντια, ο παραλογισμός δεν έχει πια όρια» δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα και θα έκανε καλά ο Υπουργός πριν διατυπώνει τις εξυπνάδες του δημόσια να συμβουλευέται τα σχετικά αρχεία, τα οποία τον διαψεύδουν, δεδομένου ότι τα στοιχεία μου έχουν καταγραφεί στα έγγραφα του συνεργείου που διενήργησε το τεστ.

Ακόμα, η επιχειρούμενη σύνδεση από την πλευρά του Υπουργού «των χιλίων κακομαθημένων», που κατά τα λεγόμενα του καίνε τις πόλεις με όσους εκπροσωπούν, πάλι κατά την άποψη του, μία ευυπόληπτη στο παρελθόν υπερευαίσθησία δικαιωμάτων, είναι **προβοκατόρικη και προσπαθεί να συνδέσει διαφορετικές και συχνά αντίπαλες** μεταξύ τους πολιτικές και κοινωνικές πρακτικές αποδίδοντας στην μία το περιεχόμενο της άλλης. Όπως επίσης και

η ευτελής έκφραση, ότι «**η ασυλία των παιδιών με τις μολότοφ και κάποιων φωνακλάδων επώνυμων δεν υπάρχει.**». Προφανώς και δεν ζητήθηκε από κανέναν μας προνομιακή μεταχείριση λόγω της δικηγορικής ιδιότητας και ουδείς θεωρεί τον εαυτό του υπεράνω των νόμων.

Όταν όμως αυτή καθ' εαυτή η άσκηση των καθηκόντων που απορρέουν από την δικηγορική ιδιότητα καθίσταται αντικείμενο ποινικοποίησης ή ακόμα και προσαγωγής, τότε είναι προφανής η παρεμπόδιση της άσκησης του δικηγορικού λειτουργήματος και έμμεσα, αλλά σαφέστατα κατ' απάντηση και **απαξίωση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών**, τις οποίες υπερασπίζονται οι δικηγόροι στο πρόσωπο των πολιτών. Εύλογα οι τελευταίοι αισθάνονται **έλλειψη ασφάλειας δικαίου** και αυτοπεποίθησης ότι μπορούν να ασκήσουν τα δικαιώματά τους, όταν βλέπουν ότι ο υπερασπιστικός τους λειτουργός συλλαμβάνεται και προσάγεται και γίνεται και εκείνος αντικείμενο της καταστολής παρότι δεν τελεί τίποτε άλλο από τα θεσμικά του καθήκοντα.

*Συλλήψεις δικηγόρων κάτω από αυτές τις συνθήκες δεν έχουν γίνει ποτέ σε όλη την διάρκεια της μεταπολίτευσης, είναι η πρώτη φορά που συμβαίνουν επί των ημερών της κυβέρνησης αυτής και έχει μεγάλο ενδιαφέρον ποια θα είναι η πρόοδος της όλης διαδικασίας, όταν η σχετική δικογραφία θα φτάσει στα χέρια του αρμόδιου Εισαγγελέα. Ήδη, στην όλη εξέλιξη της μεθόδευσης της αυτόφωρης διαδικασίας χτες σημειώθηκε **ένα σοβαρό ρήγμα**. Μετά τον Καμπαγιάννη και εμένα, κανέναν από τους υπολοίπους 60 και πλέον κατηγορουμένους δεν κλήθηκε σε απολογία. Συνεπώς, ματαιώθηκε εν τω γενέσθαι η προσπάθεια δημιουργίας πλήρως προανακριτικής δικογραφίας, η οποία θα οδηγούσε ώριμα σε αυτόφωρη διαδικασία.*

Αντικείμενο της πολύωρης και αναίτιας κράτησης των λοιπών 70 και πάνω κατηγορουμένων ήταν η υποβολή τους στην σήμανση, η λήψη των στοιχείων τους και η γνωστοποίηση της έκθεσης σύλληψης και βεβαίωσης πλημμελήματος, την οποία περισσότεροι

από τους μισούς ούτε καν κλήθηκαν να την υπογράψουν. Έτσι, η αυτόφωρη διαδικασία **εκφυλίστηκε σε ελλιπή αστυνομική προανάκριση χωρίς εισαγγελική παραγγελία**, αφού προφανώς από κάποιο χρονικό σημείο και μετά η εισαγγελική παραγγελία εξέλιπε και η αστυνομία αφέθηκε να αναλάβει μόνη της την ευθύνη όσων διατάχθηκε από το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης να επιχειρήσει χθες. Ήταν **άλλο ένα ρήγμα** στην αξιοπιστία των χθεσινών συλλήψεων.

Κλείνοντας την απάντηση στις ειρωνείες και τις αιτιάσεις του Υπουργού να θυμίσουμε ότι δεν είμαστε «φωνακλάδες» όταν δεν χρειάζεται. Και αν γίναμε «επώνυμοι», το οφείλουμε στη μακρόχρονη καθημερινή και συνεπή δράση μας στη μαχόμενη δικηγορία, τον συνδικαλισμό και την πολιτική. Ούτε στη βράβευση από το FBI, ούτε στον πολιτικό αμοραλισμό της εναλλαγής από το ένα κόμμα εξουσίας στο άλλο, ούτε στην ψήφιση νομοσχεδίων που δεν διαβάζουμε, ούτε στην αποδοχή δοτών κυβερνητικών εξουσιών. Είχαμε και εμείς τα προσόντα για να γίνουμε καρριερίστες της δημόσιας ζωής, αλλά δεν το καταδεχθήκαμε. Και η στάση μας επιβραβεύεται κάθε μέρα όλο και από μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας. Ένα μικρό δείγμα είναι η χθεσινή καθολική συμπαράσταση από το σύνολο του νομικού κόσμου και μεγάλη μερίδα πολιτικών και κοινωνικών φορέων και προσωπικοτήτων, μακράν πέραν της στενής πολιτικής εμβέλειας του χώρου μας. Και θα υπάρχουμε όπως τώρα όταν ο κ. Χρυσοχοΐδης θα έχει περάσει στα απορρίμματα της ιστορίας. Διαισθάνομαι ότι διόλου δεν αργεί η ώρα, καθώς όλο και λιγότερες φωνές, ακόμα και μέσα από την κυβέρνηση (μόνο οι ακροδεξιές) υψώνονται για να τον στηρίξουν. Χθες τον άδειασε και η Εισαγγελία. Η ανάλωσή του ωριμάζει. Αν μέχρι τότε ο Υπουργός θεωρεί ότι η ποινικοποίηση της δράσης μας υπηρετεί τις κατασταλτικές του φιλοδοξίες, ας την επιχειρήσει ξανά. Δεν την φοβόμαστε. Και καμμία ασυλία δεν του ζητάμε. Η παράδοση του χώρου μας περιλαμβάνει πολλές ιερές μορφές δικηγόρων (ένας από αυτούς αναφέρεται στο τέλος του κειμένου) που συνέβαλαν στην πεποίθηση ότι **«οι δίκες δεν λυγίζουν τους αγωνιστές»**. Να ένας τίτλος που μάταια θα ψάξει κανείς να βρεί δίπλα στο όνομά

του.

Να λοιπόν γιατί είναι εύλογο το μίσος του Υπουργού για εμάς. Λίγες μόλις εβδομάδες μετά τη λήξη της δίκης της Χρυσής Αυγής, τον υπαρχηγό της οποίας το Υπουργείο του είναι ανίκανο να συλλάβει παρά τις μεγαλοστομίες με τις οποίες έκλεβε μερίδιο της καθημερινής τηλεοπτικής της δημοσιότητας και απρόθυμο να επικηρύξει. Πρόθυμο και ικανό είναι μόνο να καταστέλλει και να συλλαμβάνει διαδηλωτές και να απαγορεύει συναθροίσεις με πρόσχημα την προστασία της δημόσιας υγείας. Και όταν δεν τολμά να το κάνει, τότε να τις διαλύει απροσχημάτιστα, όπως τη μεγαλειώδη συγκέντρωση της 7/10/2020 με δικαιολογίες που διαψεύδονται από τα βίντεο που εκείνος δημοσιοποίησε.

Τέλος, η χθεσινή μέρα, όπως και η κάθε έκτη Δεκεμβρίου θα έπρεπε να είναι μία **ημέρα συστολής και αυτοπεριορισμού αν όχι και ντροπής της αστυνομίας**, γιατί είναι η μέρα της επετείου μίας αστυνομικής δολοφονίας, που έχει κριθεί σαν τέτοια από τα αρμόδια δικαστήρια. Αντί αυτού, η αστυνομία αφέθηκε ελεύθερη (δια των 4.999 μελών της που είχαν διατεθεί σχετικά) να αυθαιρετεί, να προσαγάγει, να συλλαμβάνει, να προσαγάγει, να ρίχνει χημικά πολυκατοικίες, να εγκλείει κάτω από άθλιες συνθήκες κράτησης και χωρίς παροχή στοιχειωδών μέτρων υγείας (αναφέρομαι σε όσα συνέβησαν στην Γ.Α.Δ.Α.) εκατοντάδες πολίτες, να παρεμποδίζει ακόμα και την προσπέλαση στο μνημείο του Γρηγορόπουλου, και ένας ακόμα να παίζει πιγκ – πογκ με τα λουλούδια τα οποία βρήκε αφημένα για το σημείο.

Μία ημέρα πριν, η από 5/12/2020 απόφαση αρχηγού της Ελληνικής Αστυνομίας που απαγόρευε τις συναθροίσεις για άλλη μία φορά **δεν συνοδεύτηκε από δημοσιοποίηση** της από 2/12/2020 εισήγησης της «Επιτροπής προστασίας για την δημόσια υγεία», την οποία επικαλείται ως νομοθετικό έρεισμα, επιβεβαιώνοντας για μία ακόμη φορά, ότι το περιεχόμενο της είναι παντελώς άσχετο προς εκείνα, τα οποία προφασίζεται ο Αρχηγός της Αστυνομίας υποκαθιστώντας και τους γιατρούς. Είναι νωπή άλλωστε, η

διάψευση από τον κ. Μαγιορκίνη στις 16/11/2020 της επικαλούμενης από την τότε απαγόρευση των μετέπειτα συναθροίσεων για το Πολυτεχνείο από τις 14/11/2020 σχετικής απόφασης αρχηγού ΕΛ.ΑΣ, ότι ουδέποτε η από 4/11/2020 γνωμοδότηση της επιτροπής προστασίας για την δημόσια υγεία έκανε λόγο για απαγόρευση συναθροίσεων.

Αλλά ακόμα και σήμερα, ενώ έχει λήξει η ισχύς της, η αστυνομία και πάλι απαγορεύει συναθροίσεις. Καμμία νομική συνέπεια δεν έχουν οι πράξεις της.

Όσον αφορά τέλος τη χρήση καμερών από τα Μ.Α.Τ. θα είχε πολύ μεγάλο ενδιαφέρον εάν το δικαίωμα αυτό παρεχόταν με αμοιβαιότητα, δηλαδή με το δικαίωμα και του πολίτη να βιντεοσκοπεί και να ηχογραφεί την συμπεριφορά των αστυνομικών οργάνων κατά την άσκηση της εξουσίας τους, αντί το δικαίωμα αυτό να παρεμποδίζεται συστηματικά, με απειλή βίας και να κρύβεται πίσω από δήθεν προσωπικά δεδομένα των εκάστοτε αστυνομικών, οι οποίοι με κρυμμένα τα διακριτικά προβαίνουν πάντοτε στα κατασταλτικά τους έργα. Τα έχετε τα κότσια κ. Υπουργέ για να το δεχθείτε ; Αν όχι αφήστε τα μαθήματα !

Δικηγόροι και πολίτες θα δώσουμε την μάχη ενάντια στην κρατική αυθαιρεσία και σε κάθε προσχηματική επίκληση της πανδημίας, προκειμένου να επιχειρείται η νομιμοποίηση προειλημμένων πολιτικών αποφάσεων, που ως μόνο σκοπό έχουν την καταστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, γιατί δεν θέλουν κόσμο να διαδηλώνει, να εξεγείρεται, να διεκδικεί και ιδίως να πετυχαίνει. Το δοκίμασαν στο Πολυτεχνείο, το δοκίμασαν στην επέτειο του Γρηγορόπουλου, το δοκίμασαν και στην πανεργατική στις 26/11/2020, θα το δοκιμάσουν και στην επόμενη 15/12/2020. Την ημέρα εκείνη κατατίθεται ο προϋπολογισμός του επόμενου έτους, από τον οποίο περικόπτονται 572 εκατομμύρια ευρώ σε σχέση με τον τρέχοντα από τις δαπάνες για την δημόσια υγεία. Αυτό από μόνο του είναι αρκετό για να καταδείξει την προσχηματικότητα του ενδιαφέροντος της κυβέρνησης για την πανδημία. Πριν η κατάσταση που ζούμε εξελιχθεί σε μία πανδημία

κυριολεκτικά για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες, οφείλουμε να τα υπερασπίσουμε και θα το πετύχουμε.

Ας μου επιτραπεί να κλείσω με δύο τιμητικές αναφορές για ήθη ευτυχώς αντίθετα από τον κ. Υπουργό :

1) Ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους όσους με κάθε τρόπο εξέφρασαν τη συμπαράστασή τους, θεσμικά και προσωπικά χθες για τις συλλήψεις μας : τον Δ.Σ.Α., τον Δ.Σ.Π., τον πρόεδρο της Ε.Δ.Ε., την Ένωση Ποινικολόγων και Μαχόμενων Δικηγόρων, βουλευτές, συνδικαλιστές, δικηγόρους, αγωνιστές, φορείς και οργανώσεις που στάθηκαν δίπλα μας.

2) Μια ολόψυχη αφιέρωση στη μνήμη του **Γιώργου Παριανού**, ενός μοναδικού δικηγόρου αγωνιστή, που έφυγε χθες 6.12.2020 από τη ζωή. **Συνιδρυτής** της Εναλλακτικής Παρέμβασης Δικηγόρων Αθήνας το 1990, εκπρόσωπός της στο Δ.Σ. του Δ.Σ.Α. την περίοδο 1991 – 1992, υποψήφιος πρόεδρος της το 2014. Και τα προηγούμενα χρόνια αγωνιστής της Αντι – Ε.Φ.Ε.Ε. και υποχρεωτικά στρατευμένος στη χούντα, με δράση στο Πολυτεχνείο και σπουδαία προσφορά στο Κ.Κ.Ε. μέχρι το 1989 και στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά στη συνέχεια. Δεν ενσωματώθηκε, δεν εξαργυρώθηκε. Το ήθος και η υποδειγματική ανιδιοτέλειά του θα μας διδάσκει για πάντα. Κρίμα που δεν έζησε τη χθεσινή μέρα. Θα ήταν περήφανος για την παράταξή του : Ο νυν και ό πρώην εκπρόσωπός της κρατούμενοι επειδή υπεράσπισαν διαδηλωτές και δεκάδες μέλη της δίπλα σε όλους τους συλληφθέντες στην Π. Ράλλη, στη Γ.Α.Δ.Α. κ.α. Μακάρι να σταθούμε άξιοι να συνεχίσουμε στο δρόμο του.

Αθήνα, 7/12/2020

Κώστας Παπαδάκης

Η συγκέντρωση αρχίζει και όλα είναι συνειδητά

από Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Ξεσηκώθηκαν πάλι. Αυτές οι εφιαλτικές λέξεις ηχούν από σήμερα στους διαδρόμους των γραφείων της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης, στα υπόγεια της ΚΥΠ, στο Δημαρχιακό Μέγαρο Αθηνών και όπου αλλού επεξεργάζονται τη στρατηγική του δόγματος του νόμου και της τάξης. Χιλιάδες νέοι έδωσαν το παρόν στη μεγάλη πορεία αντίστασης και αλληλεγγύης χθες στα Προπύλαια, ξεπερνώντας κάθε προσδοκία προσέλευσης και μαζικότητας. Πάνω από 5000 χιλιάδες, στην πλειοψηφία τους νέοι άνθρωποι, διαδήλωσαν την άρνησή τους να παραδώσουν τα δικαιώματά τους στο κράτος, να αναθέσουν τη ζωή τους στους άλλους.

Είμαστε εδώ. Σε μια πορεία συνείδησης και ευθύνης σε μια πορεία από αυτές που προαναγγέλλουν το μέλλον. Το κίνημα αντίστασης ανανεωμένο με ευρεία κοινωνική συμμετοχή και απεύθυνση έβαλε τις βάσεις μιας μοναδικής πολιτικής και κοινωνικής αντιπολίτευση στο υπάρχον. Κανείς πλέον δεν μπορεί να εξαιρέσει και να καταστείλει το αντιεξουσιαστικό κίνημα το οποίο κρατά χρόνια τώρα ζωντανή τη φλόγα της αντίστασης ενάντια σε κάθε προσπάθεια της εξουσίας να περιορίσει το χώρο και το χρόνο της κοινωνίας των καταπιεσμένων. Μια πορεία συνείδησης που δεν ήταν δυνατόν να προβοκαριστεί. Η αστυνομία απούσα και όλα κύλησαν με τη ροή ενός κινήματος επιθυμίας και ανάγκης. Ακόμα μεγαλύτερο κοινωνικό μέτωπο ενάντια στην καταστολή.

Μπορούμε. Η αρχή έγινε, η αντίσταση συνεχίζεται.

Το αίμα δεν είναι νερό – Η μνήμη δεν είναι σκουπίδι

Πρωτοβουλία ενάντια στη λήθη

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας για την απόφαση «χάδι» στον Κορκονέα

Η απόφαση του Μεικτού Εφετείο Λαμίας για τον Κορκονέα αποτελεί πρόκληση. Η αναγνώριση του ελαφρυντικού του «πρότερου σύννομου βίου» που οδήγησε στην καταδίκη-«χάδι» σε δεκατρία χρόνια του δολοφόνου αστυνομικού όπως επίσης και η αθώωση του συνεργού του Σαραλιώτη, δεν προσβάλλουν μόνο τη μνήμη του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Στέλνουν το μήνυμα στους εκκολαπτόμενους Κορκονέες ότι μπορούν να δολοφονούν με τα υπηρεσιακά όπλα και να πέφτουν στα μαλακά.

Η απόφαση του δικαστηρίου δείχνει ότι η αστική δικαιοσύνη περιθάλλει με ποινική ασυλία τα εγκλήματα των ενστόλων, ανοίγοντας έναν νέο κύκλο αποχαλινωμένης κρατική αυθαιρεσίας. Για εμάς όμως το αίμα δεν είναι νερό, η μνήμη δεν είναι σκουπίδι.

Έντεκα χρόνια μετά τη δολοφονία του Αλέξη τίποτα δεν έχει ξεχαστεί, κανένας δεν έχει συγχωρεθεί.

Έντεκα χρόνια μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη γνωρίζουμε καλά ότι το δίκιο θα κριθεί στους δρόμους.

Την Τετάρτη 31 Ιουλίου στις 8:00 μ.μ. συγκεντρωνόμαστε στον τόπο της δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου (Τζαβέλλα και Μεσολογγίου). Για τη μνήμη, τη δικαιοσύνη, την αξιοπρέπεια!

Με αφορμή τη Σύλληψη για Αντιφασιστικό Γκραφίτι στο Σοβιετικό Μνημείο της Σόφιας

Yavor Tarinski

Το περασμένο Σαββατοκύριακο, 16 και 17 Νοέμβρη, έλαβε χώρα η εθνικιστική μάζωξη, με τον τίτλο «Κίνημα για την Ευρώπη των Εθνών και της Ελευθερίας – ένα νέο μοντέλο για τους Ευρωπαίους πολίτες» στην πρωτεύουσα της Βουλγαρίας, τη Σόφια.

Τη διοργάνωση ανέλαβε ένα από τα ακροδεξιά κόμματα της Βουλγαρίας *Voľγα* (θέληση), με 20 εκπροσώπους από 5 ευρωπαϊκές χώρες. Ανάμεσά τους η αρχηγός του γαλλικού «Εθνικού Μετώπου» - Μαρίν Λεπέν, ο Βέλγος ακροδεξιός πολιτικός Γκέρολφ Άννεμανς (μέλος του Ευρωκοινοβουλίου), εκπρόσωποι της Λέγκας του Βορρά από την Ιταλία, από το «Κόμμα της Ελευθερίας» στην Αυστρία και πολλοί άλλοι. Στόχος αυτής της εθνικιστικής μάζωξης ήταν η δημιουργία μιας κοινής ακροδεξιάς στρατηγικής για τις επερχόμενες ευρωεκλογές του 2019.

Το βράδυ της 15^{ης} Νοεμβρίου, ένας 22χρονος φοιτητής, με καθαρό ποινικό μητρώο, συνελήφθη ενώ έγραφε με σπρέυ «**Οι πρόσφυγες είναι ευπρόσδεκτοι, έξω η Λεπέν**» στο μνημείο του Σοβιετικού Στρατού στο κέντρο της πόλης.

Η συγκεκριμένη κίνηση προφανώς ήταν μια μορφή αντιφασιστικού ακτιβισμού και δημόσιας παρέμβασης ενάντια στην επίσκεψη της ακροδεξιάς Λεπέν.

Η αστυνομία τον συνέλαβε και τον είχε υπό κράτηση, όχι για τις προβλεπόμενες 24 ώρες (πράγμα που είναι συνηθισμένο για πλημμελήματα, όπως τα γκραφίτι) αλλά για 72 ώρες. Επιπλέον, ο

φοιτητής 'φορτώθηκε' με τις κατηγορίες του «χουλιγκανισμού με ακραίο κυνισμό και θράσος», μία κατηγορία που συνήθως αποδίδεται σε περιπτώσεις όπου υπάρχει επίθεση προς ένστολους αστυνομικούς και μπορεί να οδηγήσει μέχρι και σε 5 χρόνια φυλάκισης. Ενώ αναμένεται η δίκη, το ζήτημα έχει ήδη λάβει αρκετά μεγάλες διαστάσεις και ο ίδιος έχει δεχτεί αρκετή στήριξη για τη δράση του και την πολιτική του στάση.

Το Μνημείο του Σοβιετικού Στρατού και η Ρώσικη Επιρροή

Με μια πρώτη ματιά, οι βαριές αυτές κατηγορίες ενάντια σε κάποιον νέο που απλώς έκανε ένα γκραφίτι φαντάζουν ιδιαίτερα αυστηρές, ειδικά αν σκεφτούμε πως οι οργανισμοί ανθρωπίνων δικαιωμάτων έχουν αποφανθεί πως η Σόφια είναι η ευρωπαϊκή πρωτεύουσα με τις περισσότερες σβάστικες στους τοίχους, ωστόσο θα πρέπει να λάβουμε υπόψιν αρκετές πτυχές της βουλγάρικης καθημερινότητας (και της Ανατολικής Ευρώπης συνολικότερα) στην προκειμένη περίπτωση.

Το μνημείο του Σοβιετικού Στρατού (όπως όλα τα μνημεία από την σοβιετική εποχή ως έναν βαθμό) έχει βρεθεί, εδώ και τουλάχιστον μια δεκαετία, στη μέση μιας διαμάχης μεταξύ δύο μπλοκ, των δυτικόφιλων και των ρωσόφιλων. Αποτελεί, επίσης, το μνημείο πάνω στο οποίο έχουν γίνει κατά καιρούς καλλιτεχνικές

παρεμβάσεις με αφορμή διάφορα πολιτικά ζητήματα.

Μερικές από τις σημαντικότερες παρεμβάσεις που έχουν γίνει, μεταξύ άλλων, στο μνημείο του Σοβιετικού Στρατού είναι:

Στις **17 Ιουνίου του 2011**, τα αγάλματα, που αποτελούν κομμάτι του μνημείου του Σοβιετικού Στρατού, «μετατράπηκαν» σε χαρακτήρες της Αμερικάνικης ποπ κουλτούρας, ως μια κριτική στην εντεινόμενη δυτικοποίηση της χώρας. Συνοδεύτηκαν από ένα σύνθημα που έγραφε «Συμβαδίζοντας με την εποχή».

Στις **17 Αυγούστου του 2012**, ακόμη μια παρέμβαση έλαβε χώρα, αυτή τη φορά στηρίζοντας τις Pussy Riot.

Στις **21 Αυγούστου του 2013**, το μνημείο του Σοβιετικού Στρατού ζωγραφίστηκε και πάλι, αυτή τη φορά ροζ, γράφοντας στα τσέχικα «Η Βουλγαρία ζητάει συγνώμη», αναφορικά με τη συμμετοχή των βουλγάρικων ένοπλων δυνάμεων στην καταστολή της «Άνοιξης της Πράγας» στην Τσεχοσλοβακία το '68.

Πέρα από αυτά, το συγκεκριμένο μνημείο συνεχίζει να παράγει συγκρούσεις στη χώρα. Κατά καιρούς, διοργανώνονται διαμαρτυρίες από δεξιές και συντηρητικές ομαδοποιήσεις που ζητούν την κατεδάφιση του μνημείου, ως μία συμβολική πράξη απεμπλοκής της χώρας από το σοβιετικό παρελθόν της, οι οποίες φυσικά λαμβάνουν ως απάντηση άλλες διαμαρτυρίες προάσπισης του μνημείου, αυτή τη φορά οργανωμένες από ομάδες ρώσικης επιρροής. Γι' αυτόν τον λόγο, η Ρωσία ασκεί εντεινόμενη πίεση στις δημοτικές αρχές να λάβουν ιδιαίτερα σκληρά μέτρα ενάντια σε εκείνους που τολμούν να «βεβηλώσουν» αυτό το σύμβολο της ρώσικης επιρροής στη χώρα.

Εξαιτίας αυτής της πίεσης, από τον περασμένο Οκτώβρη, η αστυνομία έλαβε επιπλέον μέτρα για την προστασία του μνημείου. Προστέθηκαν περισσότερες κάμερες και τοποθετήθηκαν επιπλέον αστυνομικοί, ένστολοι και με πολιτικά ρούχα, για τη φύλαξή του.

Η Βουλγαρία, αν και μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης (όπως τα

περισσότερα πρώην σοσιαλιστικά κράτη της Ανατολικής Ευρώπης), συνεχίζει να επηρεάζεται αρκετά από την πολιτική της Ρωσίας. Η χώρα συνεχίζει να βρίσκεται σε καθεστώς ρωσικής εξάρτησης, καθώς η τελευταία είναι ο μοναδικός προμηθευτής φυσικού αερίου και έχει και έλεγχο του μόνου διυλιστηρίου πετρελαίου στη χώρα.

Περαιτέρω συζητήσεις μεταξύ των 2 χωρών συνεχίζουν με σκοπό την αναβίωση του πυρηνικού εργοστασίου της Βουλγαρίας, το Belene, το οποίο είχε κλείσει μετά από πιέσεις της Ε.Ε. αλλά και από το μαζικό αντιπυρηνικό-οικολογικό κίνημα.

Ακροδεξιά και Ρωσία

Τα τελευταία χρόνια η ακροδεξιά στη Βουλγαρία και στην Ευρώπη, έχει ξεκινήσει να εκφράζεται θετικά ως προς τη Ρωσία, λόγω της αναζήτησης τους για μια γεωπολιτική έκφραση του συντηρητισμού και του ολοκληρωτισμού. Η ίδια η Λε Πεν, κατά τη διάρκεια της διαμονής της στη Σόφια, διακήρυξε πως οι χώρες της Ε.Ε. πρέπει να αναζητήσουν ισχυρότερους δεσμούς με τη Ρωσία, ενώ η τελευταία έχει εμφανιστεί παραπάνω από πρόθυμη να εκμεταλλευτεί αυτό το φλερτ με τους Ευρωπαίους εθνικιστές ώστε

να δυναμώσει την επιρροή της στους πρώην σοσιαλιστικούς δορυφόρους της.

Στη Βουλγαρία, οι φασίστες από κοινού με τους «ορθόδοξους» κομμουνιστές συμφωνούν στις ίδιες αντι-μεταναστευτικές πολιτικές και έχουν εκφράσει παρόμοιες εθνικιστικές θέσεις. Οι γεωπολιτικές προτιμήσεις εδώ και αρκετά χρόνια έχουν αποτελέσει έδαφος συνάντησης μεταξύ των φασιστών και των «ορθόδοξων» κομμουνιστών και τους έχουν τοποθετήσει πολλές φορές, όπως αυτή, ενάντια στη δράση αντιεξουσιαστών και αντιφασιστών.

Η Πέτια Παλικρούσεβα, δημοσιογράφος και μέλος του κόμματος «Ένωση Κομμουνιστών Βουλγαρίας» και του κινήματος «Τσε Γκεβάρα», δήλωσε σε άρθρο της την αποστροφή της για τον 22χρονο αντιφασίστα φοιτητή, χαρακτηρίζοντας τον μάλιστα ως έναν μισθοφόρο των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών, ενώ στήριξε τη στάση της Λε Πεν λόγω του αντι-Ε.Ε. και ρωσόφιλου λόγου της.

Η κυρίαρχη ακροδεξιά ρητορική στη Βουλγαρία (τα ακροδεξιά κόμματα έχουν, κατά κάποιο τρόπο, συμμετάσχει σε όλους τους κυβερνητικούς συνασπισμούς τα τελευταία 10 χρόνια) προσπαθεί να ποινικοποιήσει την αντι-εθνικιστική και αντιεξουσιαστική δράση με έναν τρόπο ο οποίος θυμίζει αμυδρά την εποχή πριν το '89: ακτιβιστές στοχοποιούνται από την αστυνομία και από παρακρατικούς μπράβους οι οποίοι είναι πλέον ντυμένοι στα καφέ (και όχι στα κόκκινα) και που φυσικά απολαμβάνουν πλήρη ασυλία από την αστυνομία.

Η Βουλγαρία παραμένει ως μια από τις χώρες της Ε.Ε. με τη λιγότερη ελευθερία λόγου, ενώ την ίδια στιγμή το εθνικιστικό και φασιστικό παραλήρημα είναι παραπάνω από εμφανές, όπως μαρτυρούν και οι σβάστικες που έχουν γεμίσει τους τοίχους των πόλεων.

Παρά την πίεση όμως που δέχονται και από τη Δεξιά αλλά και από την Αριστερά, οι αντιφασίστες και οι αντιεξουσιαστές

συνεχίζουν να υπάρχουν και να παρεμβαίνουν στον δημόσιο λόγο και χώρο: υπάρχει πλέον μια παράδοση ελεύθερων κοινωνικών χώρων στη χώρα, δράσεις αλληλεγγύης σε πρόσφυγες/μετανάστες και αστέγους γίνονται πιο συχνά από πριν, ενώ την ίδια στιγμή αντι-συστημικές και αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες όπως οι ανοιχτές και μαζικές συνελεύσεις έχουν ξεκινήσει να γίνονται δεκτές και να στηρίζονται από ένα ολοένα και μεγαλύτερο τμήμα της κοινωνίας κατά τη διάρκεια κινητοποιήσεων και ξεσηκωμών.

Την περασμένη εβδομάδα, η ακροδεξιά δέχτηκε ένα ισχυρό χτύπημα, ο Βαλέρι Σιμεόνοφ, από τον φασιστικό σχηματισμό «Ενωμένοι Πατριώτες», μέλος του συνασπισμού που κυβερνά τη χώρα, αναγκάστηκε να παραιτηθεί από τη θέση του αναπληρωτή πρωθυπουργού, έπειτα από 26 μέρες ισχυρών κινητοποιήσεων από μητέρες παιδιών με νοητικές και κινητικές δυσκολίες. Αυτή η μαζική κινητοποίηση ξεκίνησε με αφορμή σεξιστικά και ρατσιστικά σχόλια του εθνικιστή πολιτικού, όπου χαρακτήριζε τους γονείς αυτών των παιδιών ως «γυναίκες με μεγάλο στόμα που χρησιμοποιούν τα παιδιά τους».

Το **κίνημα των μανάδων** χτύπησε σοβαρά την εκλογική βάση των εθνικιστών.

Ο τελευταίος κοινωνικός αναβρασμός έρχεται να δείξει με έναν τρόπο πως ο νεαρός φοιτητής δεν είναι μόνος! Στεκόμαστε αλληλέγγυοι μαζί του. Άνθρωποι σαν και αυτόν κουβαλούν τους σπόρους της ελευθερίας, ειδικά σε τέτοιες κοινωνίες, οι οποίες βρίσκονται σε μια κάθοδο προς το σκοτάδι του εθνικισμού.

Πηγές σχετικά με τη σύλληψη του φοιτητή [εδώ](#) και [εδώ](#)

Μετάφραση: Κώστας Σαββόπουλος, Ιωάννα Μαραβελίδη

Πηδώντας Ταράτσες μέσα σε Σταυρόνημα: Η Στρατιωτική Διαχείριση της Μητροπολιτικής Ζωής

Σπύρος Τζουανόπουλος

Ο Σπύρος Τζουανόπουλος είναι δικηγόρος και ανεξάρτητος ερευνητής. Το ερευνητικό του ενδιαφέρον εστιάζεται σε ζητήματα φιλοσοφίας δικαίου, ποινικής καταστολής και σύγχρονων μορφών αστικότητας. Συμμετέχει στην Πρωτοβουλία Νομικών για την Ελευθερία.

Στο σπουδαίο του έργο *Cities under Siege*, ο Stephen Graham παραθέτει μια εικόνα-διαφήμιση για υπέρυθρους αισθητήρες ελικοπτέρων [1]. Το σχόλιο της διαφήμισης συνοδεύει την εικόνα ενός κράματος ελικοπτέρου (από τη μια πλευρά στρατιωτικό με ρουκέτες – από την άλλη αστυνομικό με υπέρυθρες κάμερες) και

έχει ως εξής: Από τη Βαγδάτη μέχρι το Μπατόν Ρουζ-σας καλύπτουμε. Το κοινό σημείο των δύο τόπων είναι ότι ο ουρανός τους φιλοξενεί ελικόπτερα των Η.Π.Α., είτε Στρατού είτε Αστυνομίας. Η εικόνα αποτυπώνει τέλεια το πνεύμα της εποχής μας που σηματοδοτεί μεταξύ άλλων την άρση της διάκρισης στρατού και αστυνομίας, εσωτερικού και εξωτερικού, μάχικου και άμαχου.

Όπως εύστοχα σχολιάζει ο συγγραφέας, οι τρομοκρατικές επιθέσεις σε μητροπόλεις της Δύσης (Νέα Υόρκη, Μαδρίτη, Λονδίνο, κ.λπ.) και οι στρατιωτικές επιχειρήσεις-επιθέσεις σε πόλεις της Ανατολής όπως η Βαγδάτη, Γάζα, Βηρυτό, κ.λπ. καταδεικνύουν αφενός ότι «ο ασύμμετρος πόλεμος είναι όχημα πολιτικής βίας που διαπερνά διεθνικούς χώρους. Περαιτέρω, ο σύγχρονος πόλεμος λαμβάνει χώρα σε σούπερ μάρκετ, συγκροτήματα με ουρανοξύστες, υπόγειες σήραγγες και γειτονιές. Συνεπώς, για πρώτη φορά από τον Μεσαίωνα, οι τοπικές γεωγραφίες των πόλεων και τα συστήματα που τις διασυνδέουν έχουν αρχίσει να κυριαρχούν τη συζήτηση που αφορά τη γεωπολιτική, τον πόλεμο και την ασφάλεια».

Ο Μισέλ Φουκώ κατέγραψε στα μέσα της δεκαετίας του '70 την τάση των ανεπτυγμένων δυτικών κρατών, που διενεργούσαν στρατιωτικές επεμβάσεις ή και κατείχαν εδάφη, να εισάγουν αποικιοκρατικές τεχνολογίες από τις αποικιοκρατούμενες

περιοχές στο εσωτερικό τους. Ο στοχαστής ονομάτισε την τάση αυτή ως «φαινόμενο boomerang»:

*«Ενώ η αποικιοποίηση, με τις τεχνικές της και τα πολιτικονομικά της όπλα, προφανώς μετέφερε ευρωπαϊκά μοντέλα σε άλλες ηπείρους, είχε επίσης ένα σημαντικό αποτέλεσμα boomerang στους μηχανισμούς εξουσίας της Δύσης. **Μια ολόκληρη σειρά αποικιακών μοντέλων επέστρεψαν στη Δύση, και το αποτέλεσμα ήταν πως η τελευταία θα μπορούσε να εφαρμόζει κάτι που προσιδιάζει σε αποικιοποίηση, ή σε μια εσωτερική αποικιοκρατία, στον εαυτό της**». [2]*

Το φαινόμενο αυτό, η διαπλοκή δηλαδή τεχνικών, τεχνολογιών και αφηγήσεων που χρησιμοποιούνται από τα κράτη της «ανεπτυγμένης Δύσης» στα θέατρα των πολέμων και «επιστρέφουν» στις κατεχόμενες-εμπόλεμες πόλεις με την πορεία των χρόνων έχει ενταθεί και εκτυλίσσεται σε μια περίοδο που οι πόλεις εξαπλώνονται ταχύτατα και, ολοένα και περισσότερο, η ζωή βιώνεται μέσα σε περιβάλλον μητροπολιτικό.

Ο Δεκέμβρης του 2008 ανέδειξε τη χρήση του αστικού πεδίου σαν πολιτικό όπλο και ανάγκασε την εξουσία να αναζητήσει νέες μεθόδους για να ανακτήσει τον έλεγχο επί του εδάφους και επί των υποκειμένων.

Από τον Ιανουάριο του 2009 μέχρι και σήμερα, το ελληνικό κράτος έχει εισαγάγει νέες αστυ-νομικές τεχνολογίες, νέες τεχνικές διαχείρισης της πόλης και των εξεγερτικών γεγονότων. Οι μετασχηματισμοί που θα περιγραφούν παρακάτω δεν αποτελούν ελληνική ιδιαιτερότητα: αποτελούν μάλλον προσαρμογή αυτής στους διεθνείς αντίστοιχους. Η ταχύτητα εκτύλιξης των μετασχηματισμών, η επίκληση της έκτακτης ανάγκης και των *ασύμμετρων απειλών* για τη στρατιωτικοποίηση της αστυνόμησης και τη διεύρυνση του Πανοπτικού και η αθόρυβη υλοποίησή τους ανεξαρτήτως κοινοβουλευτικού προσήμου ή κυβέρνησης, επίσης δεν αποτελεί κάτι το πρωτότυπο. Το μόνο ίσως που θα δώσει μια σουρεαλιστική νότα είναι ότι η ελληνική επικράτεια αποτελεί ταυτόχρονα *μητροπολιτικό πεδίο της Δύσης, αλλά και αποικιακό*

πεδίο μαχών της.

Από την αρχή πρέπει να γίνει κατανοητό πως η τάση της στρατιωτικοποίησης της μητροπολιτικής ζωής δεν αφορά μόνο τεχνολογία και μιλιταριστικά gadgets. Ασφαλώς, με τη λήξη ενός πολέμου, τόνοι στρατιωτικού υλικού γίνονται «μεταχειρισμένα» προϊόντα προς πώληση, και η στρατιωτική βιομηχανία στοχεύει με το μάρκετινγκ της σε σώματα ασφαλείας ως υποψήφιους αγοραστές επαναξιοποιώντας το υλικό αυτό. Ένα εργαλείο όμως ξεκομμένο από το σύστημά του είναι παντελώς άχρηστο, ένα ρετρό αντικείμενο. Με τα λόγια του Καστοριάδη, «*Το τεχνικό γεγονός δεν είναι δυνατόν να περισταλεί στο τεχνικό αντικείμενο. Το τεχνικό αντικείμενο δεν είναι τίποτα ως τεχνικό αντικείμενο έξω από το τεχνικό σύνολο στο οποίο ανήκει. Αλλά και το ίδιο το τεχνικό σύνολο δεν έχει νόημα έξω από το οικονομικό ή κοινωνικό σύνολο. Είναι η γαλέρα αυτή που καθορίζει τη δουλεία, ή η δουλεία αυτό που καθιστά δυνατή τη γαλέρα*». [3]

Τα εργαλεία αυτά δεν θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν στις μητροπόλεις αν η χρήση τους δεν συνοδευόταν από κατάλληλες αφηγήσεις, θεσμίσεις και νομιμοποιητική προπαγάνδα. Αυτό που συμβαίνει στο εσωτερικό των δυτικών μητροπόλεων δεν είναι λοιπόν μια απλή τεχνική αναβάθμιση της καταστολής ή η όξυνσή της, αλλά κάτι βαθύτερο: πρόκειται για την αλλαγή του τρόπου ελέγχου των απείθαρχων υποκειμένων στο μητροπολιτικό πεδίο, με την εισαγωγή ενός ολόκληρου πλέγματος οργάνωσης, τεχνικών, αντιλήψεων και γλώσσας από τα αποικιακά πεδία μαχών στις καρδιές των μητροπόλεων.

Η Αθήνα ως πεδίο μάχης

*«Τι διαφορά έχει ο θεός Δίας από την ομάδα ΔΙΑΣ;
Ο θεός Δίας μένει στον Όλυμπο, η ομάδα ΔΙΑΣ στα Έβερεστ»*
Παροιμία της Πατησίων

Τα μέσα της δεκαετίας του '80 βρίσκουν την αστυνομία να διαρρηγνύει τη σχέση της με τον στρατό. Η ανέγερση της ΓΑΔΑ, η απόκτηση ειδικού εξοπλισμού κάθε λογής (μοτοσυκλέτες,

εκπαιδευμένα σκυλιά, πυροτεχνουργικά, πληροφοριακή αναβάθμιση των Η/Υ, κ.λπ.) και η ίδρυση εργαστηρίων και εξειδικευμένων κεντρικών υπηρεσιών (Δίωξη Ναρκωτικών, Κρατική, Εγκληματολογικό, κ.λπ.) σηματοδότησαν το πέρασμα από την εποχή του «δρόμου» στην εποχή της επιστημονικής-τεχνικής αντιμετώπισης του εγκλήματος. [4]

Στις αρχές της νέας χιλιετίας, η ελληνική αστυνομία προσπάθησε να ανταποκριθεί στην αλλαγή του χάρτη της πόλης και στη «νέα αρχιτεκτονική ασφάλειας» με πυλώνες την «καταπολέμηση» της τρομοκρατίας, του οργανωμένου εγκλήματος και της παράνομης μετανάστευσης. Κατά καιρούς, ιδρύονταν ειδικά σώματα για συγκεκριμένα πεδία του μητροπολιτικού (όπως η ομάδα Ζήτα και η βραχύβια ομάδα Σίγμα για τους «κοντράκηδες»), αλλά παρά το ότι υπήρχαν τμήματά της που προσιδίαζαν σε στρατιωτικές μονάδες (ΕΚΑΜ, ΜΑΤ, Τμήμα Τεθωρακισμένων), η μητρόπολη και ο έλεγχός της δεν είχε ιδωθεί ακόμα σαν στρατιωτικό πεδίο μάχης: Η αστυνομία ήταν, ακόμη, ο υπερασπιστής του νοικοκυριού από τους κλέφτες και της νεολαίας από τα ναρκωτικά. [5]

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες επιτάχυναν την προσαρμογή της ΕΛΑΣ στις διεθνείς απαιτήσεις της «**νέας αρχιτεκτονικής ασφάλειας**» που έβαζε στο στόχαστρο το οργανωμένο έγκλημα, την τρομοκρατία και την παράνομη μετανάστευση. Οι ΟΠΚΕ ιδρύθηκαν με υπουργική απόφαση τον Φεβρουάριο του 2001. [6] Αποτελούσαν ομάδες των τεσσάρων, οπλισμένες με υποπολυβόλα και με τζιπάκια και σχεδιάστηκαν να αποτελέσουν τις «ειδικές δυνάμεις» της Ασφάλειας για επιχειρήσεις του ενδιαφέροντός της. Σε ένα άλλο επίπεδο, αυτό της αντιμετώπισης των διαδηλώσεων, τα ΜΑΤ αυξάνονταν σε αριθμό και εξοπλίζονταν ολοένα και περισσότερο, αποτελώντας την κορωνίδα δημόσια έκφραση της κρατικής βίας στη μητρόπολη. Τα ΜΑΤ εξάλλου ήταν το πρώτο σώμα που χρησιμοποίησε χακί διακριτική στολή που απομακρυνόταν από την αστυνομική αισθητική, παραπέμποντας ευθέως σε στρατιωτικό σώμα.

Τα εξεγερτικά γεγονότα του Δεκεμβρίου του 2008 ανέδειξαν τις αδυναμίες μιας αστυνομίας που δεν είχε ακολουθήσει τη μετεξέλιξη της Αθήνας σε μητρόπολη.

Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, η κινητή τηλεφωνία και η μητροπολιτική αντικουλτούρα (γήπεδο, χιπ χοπ, κ.λπ.) είχαν διαμορφώσει ένα νέο μητροπολιτικό πεδίο ευελιξίας, διασποράς, ταχύτητας, πολλών γλωσσών και κωδικών που το κράτος συνολικά δεν ήταν σε θέση να αντιληφθεί και να ακολουθήσει, πολλώ δε μάλλον να ελέγξει και να το αστυ-νομεύσει. Η εξέγερση φανέρωσε μια αστυνομία σε πανικό, με ΜΑΤ εξουθενωμένα να τρέχουν σε όλη την Ελλάδα, Ζητάδες να πυροβολάνε πανικόβλητοι στον αέρα προσπαθώντας να ελέγξουν πλήθη, ΥΜΕΤ να φυλάνε το –ήδη καμμένο– χριστουγεννιάτικο δέντρο και τα ΕΚΑΜ σε ρόλο ΜΑΤ να φυλάνε τα σκαλιά της Βουλής!

Με την ύφεση των εξεγερτικών γεγονότων, άρχισαν εντατικές συζητήσεις στα ανώτατα αστυνομικά κλιμάκια και την πολιτική ηγεσία για το τι μέλλει γενέσθαι. Πολύ εύστοχα επισημαίνει ο Χρήστος Φιλιππίδης ότι η πολιτική που σχεδιάστηκε μετέπειτα είχε άξονα τη θεωρία και την πρακτική της «αντιεξέγερσης» που στόχο έχει να «(ξανα)κερδίσει τις καρδιές και τα μυαλά του πληθυσμού». [7] Ο τότε Υπαρχηγός της ΕΛΑΣ Γιάννης Ραχωβίτσας συνέλαβε την ιδέα μιας αστυνομικής ομάδας με μοτοσυκλέτες που θα επεμβαίνει ταχύτατα και με επιθετικότητα και ο στρατηγός Γιώργος Σταύρακας ανέλαβε να συγκροτήσει τη μονάδα Δύναμης Ελέγχου Ταχείας Αντίδρασης (ΔΕΛΤΑ).

Με δικά του λόγια, «Η ΔΕΛΤΑ συγκροτήθηκε με απόφαση της πολιτικής εξουσίας σε μια περίοδο που εκτιμήθηκε από την ίδια ότι υπήρχε μεγάλη αναγκαιότητα. Έχοντας χαθεί ο έλεγχος της δημόσιας τάξης, την περίοδο που ακολούθησε τον Δεκέμβριο του '08, αποφασίστηκε η δημιουργία μιας μονάδας που θα ενεργούσε αποκλειστικά και μόνο σε καταστάσεις όπου οι υπόλοιπες αστυνομικές δυνάμεις αδυνατούσαν να ανταποκριθούν. [...] Σε τέτοιου τύπου ειδικές μονάδες τα κριτήρια επιλογής είναι πάντα ιδιαίτερα. Πρέπει να είναι άνθρωποι που δεν φοβούνται τα σκληρά περιστατικά, που διαθέτουν απόθεμα ενέργειας και ψυχής, που είναι πειθαρχημένοι και με σεβασμό. Ο μέσος όρος ηλικίας της ΔΕΛΤΑ ήταν 28 με 30 έτη, οι περισσότεροι είχαν εργαστεί στον ιδιωτικό τομέα στο παρελθόν, ήταν δηλαδή “ψημένοι” στη

δουλειά κι όχι άγουρα παιδιά από τη σχολή αστυνομίας, κάτοχοι διπλώματος δικύκλου και είχαν περάσει –κατά τη στρατιωτική τους θητεία– από εκπαίδευση των ειδικών δυνάμεων του ελληνικού στρατού.» [8]

Οι ομάδες ΔΙΑΣ και ΔΕΛΤΑ (κυρίως η δεύτερη) αποτέλεσαν την πρώτη ουσιαστική ενσωμάτωση στρατιωτικού δόγματος στην αστυνομική λογική.

Ειδικότερα, οι Δέλτα εφάρμοσαν τακτικές hit and run, εφορμώντας με δίκυκλα πάνω σε πλήθη βίαια, προκαλώντας τον πανικό και «εξουδετερώνοντάς» τα. Σχεδόν αποκλειστικός χώρος δράσης τους αποτέλεσαν τα Εξάρχεια: εξάλλου, στην ελληνική δημόσια συζήτηση, το άβατο των Εξαρχείων ήταν (είναι) ένα καθεστώς που για πυκνούς συμβολικούς λόγους έπρεπε να σπάσει. Οι ΔΕΛΤΑ εφάρμοζαν ξαφνικές επιθέσεις και είτε προέβαιναν σε άσκηση κατασταλτικής βίας είτε σε μεμονωμένες συλλήψεις και κατόπιν αποσύρονταν.

Η αιφνιδιαστική και με όρους τρομοκρατίας επέμβαση κατά το δοκούν στη γειτονιά των Εξαρχείων έχει ενδιαφέρουσα ομοιότητα με το δόγμα που εφάρμοσε ο ισραηλινός στρατός μετά τη συμφωνία του Όσλο. Στη συμφωνία αυτή, το Ισραήλ συμφώνησε να αποσυρθεί από πόλεις και χωριά των Παλαιστινίων υπό την επιφύλαξη μιας συνθήκης «εξαίρεσης» που κατοχύρωνε το δικαίωμα, υπό τις κατάλληλες συνθήκες τις οποίες θα όριζε μόνο του, την εισβολή στις γειτονιές αυτές για αναζήτηση υπόπτων και τη μεταγωγή αυτών στο Ισραήλ για ανάκριση και κράτηση. Με τα λόγια του διοικητή του IDF, «αυτό που χρειάζεται δεν είναι η παρουσία μας εκεί, αλλά να μπορούμε να δρούμε εκεί». [9]

Τα διακριτικά των σχολείων, που έχουν περάσει κατά τη στρατιωτική τους θητεία καθώς και τα διάφορα σύμβολα στα κράνη των ΔΕΛΤΑ ήταν ενδείξεις μιας μιλιταριστικής ιδεολογίας της ομάδας. Όσον αφορά την «επάνδρωσή» της, διαπιστώνει κανείς ότι αποτελεί μείγμα «ψημένων» στα ήθη της πόλης και ανθρώπων μεγαλωμένων στην ελληνική επαρχία.

Η Debora Cowen, στο έργο της *National Soldiers and the War on Cities*, περιγράφει το πώς οι επαγγελματικοί Hi-tec στρατοί της Δύσης επανδρώνονται, κατά πλειοψηφία, από ανθρώπους επαρχιακών μικρών πόλεων και χωριών της υπαίθρου [10]. Κατά την Cowen, τα άτομα αυτά εμπορούνται από τις εθνικές αφηγήσεις που παραπέμπουν σε μια βουκολική εδαφική αυθεντικότητα και φυλετική καθαρότητα του παρελθόντος που απειλείται από την κοσμοπολιτική, πολυπολιτισμική και διαφυλετική πραγματικότητα των πόλεων.

Ο τοπικιστικός εθνικισμός και τα οικονομικά κίνητρα καθιστούν τους στρατευμένους προνομιακή «πρώτη ύλη» για την κατασκευή στρατιωτών ή στρατιωτικοποιημένων αστυνομικών, που θα δράσουν στο εσωτερικό των πόλεων αντιμετωπίζοντας το αστικό υποκείμενο ως τον «**Άγριο Άλλο**», αναγνωρίζοντας το αστικό πεδίο ως υπαρξιακά ξένο, απειλητικό και επικίνδυνο, εχθρικό. Στο ίδιο έργο, η Cowen παραπέμπει σε πολλά μιλιταριστικά ιστολόγια με λόγο που αναμιγνύουν τον **επαρχιώτικο πατριωτισμό με αναφορές στην πόλη ως τόπο γενικευμένου εκφυλισμού και παρακμής**. Ένα απλό googling στις αντίστοιχες ελληνικές ιστοσελίδες θα

επιβεβαιώσει αβίαστα τα ίδια συμπεράσματα στα καθ' ημάς.

Στο ελληνικό παράδειγμα, η αναγνώριση του εχθρού ως «Άλλου» σημαδεύτηκε χαρακτηριστικά από το πέρασμα του Νίκου Δένδια την ίδια περίοδο από το υπουργείο Δημοσίας τάξης. Ο περιβόητος κουκουλονόμος [11] προσδιόρισε την κουκούλα ως το διακριτικό γνώρισμα του υποκειμένου που πρέπει να κατασταλεί: εξάλλου, η κάλυψη του προσώπου επιτρέπει τη συλλογική αμφισβήτηση του μονοπωλίου της πληροφορίας και της βίας από πλευράς κράτους και συνεπώς η καταπολέμησή της είναι κρίσιμη.

Επί ημερών Δένδια, η ελληνική αστυνομία έγινε φορέας βαθιάς μιλιταριστικής μετάλλαξης. Η στρατιωτική ορολογία εισήχθη αποφασιστικά και συστηματικά στο λεξιλόγιο του υπουργείου και του δημόσιου λόγου που εξέφερε. Ο όρος *ανομία* χρησιμοποιείτο συχνά ως αναφορά για περιοχές που το μονοπώλιο της εδαφοκυριαρχίας [12] του κράτους τίθετο υπό έμπρακτη αμφισβήτηση από πρακτικές κατοίκων ή άλλων οργανωμένων υποκειμένων (βλ. Εξάρχεια, Σκουριές, Κερατέα). [13] Οι επιχειρήσεις της Αστυνομίας ονοματίζονταν κατά το ειρωνικό πρότυπο των αντίστοιχων στρατιωτικών επιχειρήσεων που σκοπό έχουν να πλήξουν το «ηθικό του αντιπάλου». Χαρακτηριστικό παράδειγμα, η άνευ προηγουμένου επιχείρηση «Ξένιος Ζευς» που οδήγησε στα κρατητήρια εκατοντάδες αλλοδαπούς, τοξικοεξαρτημένους και μικροεγκληματίες και εμπέδωσε το στρατιωτικό δόγμα στην πόλη με την επανεισαγωγή των ΟΠΚΕ στις περιπολίες του κέντρου.

Ο υπουργός είχε σειρά επαφών με τις αστυνομικές αρχές της Νέας Υόρκης και τον πρώην δήμαρχο Ρούντολφ Τζουλιάνι [14]. Οι πρώτες ήταν πρωτοπόρες στην στρατιωτικοποίηση της δομής τους με την ίδρυση των SWAT και της αλλαγής της αντίληψης του ελέγχου της μητρόπολης και ο δεύτερος ο εφαρμοστής της κατασταλτικής λογικής του «σπασμένου παράθυρου» και της μηδενικής ανοχής. Σειρά επαφών έγιναν και με αντιπροσώπους της ισραηλινής αμυντικής βιομηχανίας για αντίστοιχα ζητήματα.

Τον Σεπτέμβριο του 2012, η ΕΛΑΣ υιοθέτησε τακτικές

επικοινωνιακής διαχείρισης του ισραηλινού στρατού χρησιμοποιώντας τα ΕΚΑΜ για την εκκένωση των καταλήψεων ΔΕΛΤΑ, Βίλα Αμαλία, Πατησίων 61 και Σκαραμαγκά και Λέλας Καραγιάννη, βιντεοσκοπώντας τις εφόδους και δημοσιοποιώντας τες σε δικό της κανάλι στην πλατφόρμα youtube. Ακόμα πιο επιθετική και χυδαία, αγγίζοντας τα όρια της ναζιστικής λογικής, υπήρξε η κοινή επιχείρηση Αστυνομίας-ΚΕΕΛΠΝΟ για τον «έλεγχο οίκων ανοχής», που οδήγησε στη σύλληψη 32 οροθετικών και στη δημόσια διαπόμπευσή τους με την προβολή φωτογραφιών και βίντεο ως «δημόσιος κίνδυνος υγείας». [15]

Παράδειγμα, μάλιστα αναβαθμισμένο, στρατιωτικού τύπου διαχείρισης γεγονότος αστικής αναταραχής ήταν αυτό της 6^{ης} Δεκεμβρίου 2014. Στο πλαίσιο αλληλεγγύης στον κρατούμενο απεργό πείνας Νίκο Ρωμανό, ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων διαδήλωσε και, καταλήγοντας στην περιοχή των Εξαρχείων, συγκρούστηκε με τις αστυνομικές δυνάμεις. Οι τελευταίες, κατά την περιγραφή των χειρισμών τους στα ΜΜΕ, χρησιμοποίησαν λόγο που περιγράφει κινήσεις σε πεδίο μάχης, με όρους όπως «προέλαση», «κατάληψη εδάφους», «εναέρια κάλυψη», «εκκαθάριση της περιοχής» κ.α.

Για πρώτη φορά από την κατάργηση της χρήσης τους, χρησιμοποιήθηκαν άρρες ισραηλινής κατασκευής (υδροφόρα αστυνομικά οχήματα), οι οποίες ανέλαβαν να διασπάσουν τα οδοφράγματα και να «φτάσουν στην πλατεία». Είναι ενδιαφέρον ότι υπήρξε η σκέψη της χρήσης ενός σώματος νεαρών αστυνομικών με ενδυμασία παρόμοια με αυτή των διαδηλωτών, σε μεγάλους αριθμούς, που σκοπό είχε να παρεισφρήσει στους συγκρουόμενους διαδηλωτές και να προβεί σε συλλήψεις, κατά τα πρότυπα των *Mista'arvim* [16]. Το εγχείρημα παρ'όλα αυτά θεωρήθηκε επικίνδυνο και οι επιτελείς απέσυραν τους μεταμφιεσμένους αστυνομικούς από το σημείο. [17]

Κυρίαρχη εικόνα στα δελτία ειδήσεων ήταν η εικόνα της υπέρυθρης κάμερας του ελικοπτέρου της ΕΛΑΣ που πετούσε πάνω από τα Εξάρχεια και κατέγραφε τις συγκρούσεις και ιδιαίτερα

διαδηλωτές που είχαν ανέβει σε ταρατσες πολυκατοικιών **μέσα σε σταυρόνημα**.

Η δημοσιογραφική φρασεολογία ήταν ενδεικτική: «Αμέσως μόλις έπεσε η πρώτη μολότοφ από ταρατσα χθες στα Εξάρχεια η θερμική κάμερα από το ελικόπτερο της Αστυνομίας αποκάλυψε την ύπαρξη ολόκληρου αερομεταφερόμενου τάγματος αναρχικών πάνω στις κορυφές, δηλαδή στις ταρατσες, αρκετών πολυκατοικιών, σε κεντρικούς δρόμους της περιοχής.[...] αυτοί οι δρόμοι που βρίσκονται δηλαδή γύρω από την πλατεία Εξαρχείων και μέσω αυτών των δρόμων εξελίχθηκε η αστυνομική επιχείρηση για τον περιορισμό των αναρχικών και τελικά, για την εκκαθάριση της περιοχής» [18].

Η μέσωση της εικόνας από το σκόπευτρο της υπέρυθρης κάμερας, απεκδύει ένα άτομο από τα χαρακτηριστικά του, παρουσιάζοντάς το σαν μια σκιά.

Πρόκειται για πολύ γνώριμη εικόνα από εικόνες που αναπαράγονται από πεδία μαχών, εξάλλου το εργαλείο είναι ίδιο. Η ίδια εικόνα, ηλεκτρονική και πολύχρωμη, αναπαράγεται στον κινηματογράφο και στα video games, χωρίς καμία διαφορά. Σε αυτό το θέαμα βίας, το επονομαζόμενο *militainment* (όρος συνδυαστικός του *military* και του *entertainment*), το υποκείμενο καθίσταται φονεύσιμο, ενώ ο θεατής εθίζεται σε μια εύπεπτη βία και αποστασιοποιείται από τον άνθρωπο-φιγούρα που στοχεύεται. Τελικά, ο άνθρωπος-περίγραμμα, ο άνθρωπος-στατιστικό σύνολο, είναι ο ιδεότυπος της κυριαρχίας για το υποκείμενο της μητρόπολης: μια ύπαρξη απογυμνωμένη από τη ζωή, που όταν απο-στρατεύεται από τους μηχανισμούς πειθάρχησης είναι ένας νόμιμος στόχος.

Η στρατιωτικοποίηση της ζωής στη μητρόπολη είναι μια πραγματικότητα για όλες τις δυτικές μητροπόλεις, ενώ στην Αθήνα εκδιπλώνεται με διαφορετικό τρόπο και ένταση. Σίγουρα, όμως, είναι ένα φαινόμενο που συμπληρώνει το ψηφιδωτό των μεταλλαγών που τα κινήματα δεν έχουν δώσει –και οφείλουν να δώσουν συγκροτημένα– απάντηση. Μέχρι τότε, είναι μάλλον

ασφαλές το συμπέρασμα ότι πραγματοποιείται η δυστοπική επισήμανση του Homi Bhabha για τη σχέση που μπορεί να έχει ο φόβος και ο χώρος: Ο όρος «περιοχή» (σ.σ. «territory») απορρέει από αμφότερες τις λέξεις terra (γη) και terrare (εκφοβίζει), εξ ου και το «territorium», το μέρος που οι άνθρωποι φοβούνται. [19]

Σημειώσεις:

[1] Stephen Graham, *Cities under Siege*, Verso 2010

[2] Βλ. Michel Foucault, *Για την Υπεράσπιση της Κοινωνίας*, εκδόσεις Ψυχογιός, 2002, σελ. 133

[3] Κορνήλιος Καστοριάδης, *Τα σταυροδρόμια του λαβυρίνθου*, εκδόσεις Υψίλον, σελ. 285 επ. επ.

[4] Βλ. *Διαβάζοντας την «Αστυνομική Ανασκόπηση», 1984-2004 των Γιώργου Ματτέ, Παύλου Τριανταφύλλου και Θέμη Χαλικιά*, από το συλλογικό έργο *Επιστήμες, Τεχνολογία, Ιδεολογία*, Εκδοτική Αθηνών, 2014, σελ. 133

[5] Ο.π., σελ. 135

[6] Βλ. www.bloko.gr/2017/01/blog-post_547.html

[7] Βλ. Χρήστος Φιλιππίδης, *Πόλη, Κρίση και Πυρωμένο σίδηρο: Επιτελώντας την κατάσταση έκτακτης ανάγκης In Situ*, εκδόσεις Futura, 2014, σελ. 30

[8] Βλ. www.vice.com/gr/article/kbe4kx/omada-delta-via

[9] Βλ. Eyal Weizman, *μέσα από τοίχους*, εκδόσεις Τοποβόρος, 2010, σελ. 19

[10] Βλ. το ως άνω ό.π. σε Stephen Graham, ο.π., σελ. 60

[11] Βλ. Ν. 3772/2009, ΦΕΚ 112/Α'/10.7.2009, «Μεταρρυθμίσεις στην οργάνωση της Ιατροδικαστικής Υπηρεσίας, στη θεραπευτική μεταχείριση χρηστών ναρκωτικών ουσιών και άλλες διατάξεις»

[12] Για την έννοια της εδαφοκυριαρχίας βλ. Κωστή Χατζημιχάλη, *Ζητήματα Γεωγραφίας κατάλληλα και για μη γεωγράφους*, εκδόσεις νήσος, 2016, σελ. 48

[13] Βλ. ενδεικτικά [www.protothema.gr/politics/article/248707/dendias-h-anomia-kai-to-chaos-de-tha-anakopsoyn-thn-poreia-anaptykshs-/](http://www.protothema.gr/politics/article/248707/dendias-h-anomia-kai-to-chaos-de-tha-anakopsoyn-thn-poreia-anaptykshs/)

[14] Βλ. Χρήστου Φιλιππίδη, ό.π., σελ. 36

[15] Βλ. www.enet.gr/?i=news.el.article&id=385463

[16] Ειδική μονάδα του ισραηλινού στρατού. Αποτελείται από άνδρες που εκπαιδεύονται στο να μιλάνε αραβικά, να φέρονται και να ντύνονται σαν Παλαιστίνιοι. Αναμιγνύονται σε μεγάλους αριθμούς στα πλήθη που διαδηλώνουν και διενεργούν αιφνιδιαστικές συλλήψεις.

[17] Βλ. πλάνα από τη συμβολή των οδών Στουρνάρη-Πατησίων, www.youtube.com/watch?v=ByzxaG8GGlA

[18] Γιώργος Καραϊβάζ, δελτίο ειδήσεων Αντένα, 07/12/2014

[19] Homi Bhabha, *The location of Culture*, εκδόσεις Routledge, 1994, σελ. 99

---

* Το παρόν κείμενο δημοσιεύεται στο τεύχος της Βαβυλωνίας #20

Αποτύπωμα vs DNA

Νώντας Σκυφτούλης

Η φιλοσοφία της Αντιτρομοκρατικής -η οποία αποτυπωνόταν στο παρελθόν και εγγράφως στα διαβιβαστικά, αλλά και που τώρα διατυπώνεται εμμέσως προκειμένου να εσωτερικευθούν οι προτροπές της από τους δικαστές και να εφαρμόσουν τον 187^A, πάνω στην αστυνομική και δικαστική θεμελίωση μιας πολιτικής σκευωρίας εφαρμογής του τρομονόμου- συγκροτείται με βάση την ΟΡΓΑΝΩΣΗ, ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ Ή ΤΟ DNA και τον ΜΑΡΤΥΡΑ. Όταν ένα από αυτά σπάσει, διαλύεται η πλεκτάνη και σε εκείνο το σημείο χάνεται η ψυχραιμία από τους δικαστές, οι οποίοι προκειμένου να τιμωρήσουν καταφεύγουν στο αβάσιμο και ανόητο περιεχόμενο των αποφάσεων. Αυτό έγινε και στην περίπτωση του Θεοφίλου αλλά και της Ηριάννας με ιδιαίτερα απροσημάτιστο τρόπο.

Αναφέρω από το παρελθόν 3 περιστατικά δικαστικού αδιεξόδου της φιλοσοφίας της Αντιτρομοκρατικής, τα οποία αναίρεσαν το συλλογιστικό φαντασιακό της:

1. ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ (Καλογρέζα-Μπουκουβάλας, 1987). Στη συμπλοκή της Καλογρέζας εκτελέστηκε ο Μιχάλης Πρέκας και συνελήφθησαν ο Χριστόφορος Μαρίνος και ο Κλέαρχος Σμυρναίος εκεί. Παράλληλα, αλλά όχι ταυτόχρονα, συλλαμβάνεται ο Μάκης Μπουκουβάλας σαν έτοιμος από καιρό για ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ του, που βρέθηκε στη πόρτα της γιάφκας Καλαμά (Τσουτσουβή).

Η Αντιτρομοκρατική διά του διαβιβαστικού αλλά και διά των στελεχών της αστυνομίας στο Δικαστήριο προσπάθησε να θεμελιώσει «τρομοκρατική ομάδα» εντάσσοντας και τους τρεις στην Αντικρατική Πάλη παρ'όλο που κανένας δεν είχε καμιά σχέση με τη συγκεκριμένη οργάνωση και αυτό επιβεβαιώθηκε πλέον με τα χρόνια που πέρασαν. Στο δικαστήριο αποκαλύφθηκε η χονδροειδής πλεκτάνη αλλά έμεινε το ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ στον Μάκη το οποίο προσπαθούσαμε σαν κίνημα αλληλεγγύης να αποκρούσουμε και

μιλάγαμε για μεταφορά αποτυπώματος. Τελικά το δικαστήριο δέχτηκε την ύπαρξη αποτυπώματος στην εξώπορτα της γιάφκας αλλά απέρριψε τα συνοδευτικά παραβατικά που υπήρχαν μέσα στη γιάφκα. Το ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ στην προκειμένη περίπτωση, σαν αποδεικτικό στοιχείο, δεν ήταν αρκετό να συγκροτήσει συμμετοχή σε ΟΜΑΔΑ και αυτό το συμπέρασμα έγινε δικαστική απόφαση, δηλαδή νόμος. Η ΟΜΑΔΑ, το ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ και η συλλογιστική της αντιτρομοκρατικής κατέρρευσε. Ο Μάκης αθώωθηκε λόγω αμφιβολιών.

2. ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ (Γιάφκα Μαυρικού, 1990). Μαζί με τον Κυριάκο Μαζοκόπο συλλαμβάνονται και ο Σπύρος Κογιάννης, η Ροζίνα Μπέργκνερ και ο Γιάννης Μπουκετσίδης. Οι συλλήψεις των τριών έγιναν πάλι προκειμένου να θεμελιωθεί «τρομοκρατική οργάνωση» και να συνοδευτούν τα όποια ευρήματα της γιάφκας. Αυτό έγινε με βάση τα αποτυπώματα που βρέθηκαν **εντός γιάφκας** και εύκολα μπορεί κάποιος να υποθέσει μια αυτονόητη συμμετοχή τους. Αν δεν υπήρχε κίνημα αλληλεγγύης με παρεμβάσεις προς τα έξω σίγουρα και οι δικαστές θα μπορούσαν ανενόχλητοι να εφαρμόσουν την αστυνομική συλλογιστική. Τα αποτυπώματα των τριών βρέθηκαν μέσα στη γιάφκα μεν, αλλά σε κινητά μέρη όπως βιβλία, χαρτιά, κλπ. τα οποία θα μπορούσαν να έχουν μεταφερθεί και, πράγματι, με δικαστική απόφαση τα αποτυπώματα δεν αποτέλεσαν ισχυρό αποδεικτικό στοιχείο προκειμένου να καταδικαστούν. Έτσι και εδώ λοιπόν, ούτε η ΟΜΑΔΑ ούτε τα ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ δεν οδήγησαν στη θεμελίωση της αστυνομικής πλεκτάνης με δικαστική απόφαση, δηλαδή με νόμο.

3. ΜΑΡΤΥΡΕΣ (Υπόθεση Ε. Σκυφτούλη, 1992). Σύλληψη για απόπειρα κλοπής αυτοκινήτου με τον Χριστόφορο Μαρίνο, η οποία μετατρέπεται σε σύλληψη για συμμετοχή στη 17N. Υπάρχουν δύο μάρτυρες εκ των οποίων ο ένας αναγνωρίζει τη συμμετοχή του Σκυφτούλη στη συμπλοκή των Σεπολίων 100% ενώ ο δεύτερος κατά 80%. Ταυτόχρονα, έρχονται και συμπληρωματικές κατηγορίες για συμμετοχή στον ΕΛΑ με δύο άλλους μάρτυρες, για τη βομβιστική επίθεση στα ΜΑΤ στο Θησείο κατά 80% και για μία βομβιστική επίθεση στην Αυριανή κατά 100%. Πάλι αν δεν ήταν το κίνημα

αλληλεγγύης οι αποφάσεις των δικαστών θα ήταν σε συγκεκριμένη κατεύθυνση. Με βούλευμα έστω και με το ζόρι -γράφουν στην εισήγηση περί πολιτικών πιέσεων και εχθρού του κράτους κτλ.- αμφιβάλλουν για την ενοχή και παράλληλα οι ΜΑΡΤΥΡΕΣ κατηγορίας δεν αποτελούν ικανό αποδεικτικό στοιχείο με δικαστική απόφαση, δηλαδή με νόμο.

Το ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ, οι ΜΑΡΤΥΡΕΣ, οι ΣΧΕΣΕΙΣ δεν είναι αναγκαία και επαρκή στοιχεία για να ενοχοποιήσουν κάποιον-α για συμμετοχή σε «εγκληματική οργάνωση» και αυτό είναι **νόμος** αν δεχτούμε τις δικαστικές αποφάσεις των παραπάνω υποθέσεων.

Η Ηριάννα, ο Περικλής, ο Θεοφίλου δικάζονται και ξαναδικάζονται για συμμετοχή σε «εγκληματική οργάνωση» με ένα μόνο στοιχείο που αφορά ένα λειψό DNA, βγάζοντας έτσι οι ίδιοι οι δικαστές ένα πρώτο παράνομο συμπέρασμα. Για να δικαιολογηθούν οι αποφάσεις αυτές, οι δικαστές καταφεύγουν στη φαιδρότητα της Βαρκελώνης, ποινικοποιώντας το ταξίδι ή τις προσωπικές, πολιτικές σχέσεις αλλά και τις ιδεολογικές. Και αυτά είναι τα επόμενα παράνομα συμπεράσματα που οι ίδιοι οι δικαστές υιοθετούν προκειμένου να τιμωρήσουν. Ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι δεχόμαστε την ύπαρξη του DNA, γιατί αυτό να είναι απόδειξη συμμετοχής σε μία παράβαση, σε μία συμμετοχή σε «εγκληματική οργάνωση», σε μια ληστεία; Γιατί προβαίνουν σε απροκάλυπτα ανορθολογικούς δικαστικούς συλλογισμούς; Να σας πω εγώ.

Γιατί εφαρμόζουν το **ποινικό δίκαιο του εχθρού**. Αυτό σε όλα τα βουλεύματα κατά το παρελθόν γραφόταν ρητά: Είναι εχθρός του Κράτους.

Για την Ηριάννα και τον Περικλή | Εκπομπή Βαβυλωνία (audio)

Εκπομπή **BABYΛΩΝΙΑ**.

Κάθε Παρασκευή 18:00-17:00 στο Ραδιόφωνο του The PressProject.

Εν όψει του Εφετείου της Ηριάννας και του Περικλή, το οποίο έχει προσδιοριστεί για τις 21 Μαρτίου, συζητήσαμε, με τη συμμετοχή μελών της Συνέλευσης για την Απελευθέρωση της Ηριάννας και του Περικλή, για το χρονικό μιας ακόμη σκευωρίας κράτους και αντιτρομοκρατικής.

Τον Ιούνιο του 2017 η Ηριάννα και ο Περικλής καταδικάζονται σε 13 χρόνια φυλάκιση χωρίς ανασταλτικό χαρακτήρα και χωρίς να τους αναγνωριστεί κανένα ελαφρυντικό. Για τη στοιχειοθέτηση της κατηγορίας αξιοποιούνται αμφίβολα μίγματα DNA που δεν ήταν αρκετά ούτε για επανεξέταση, ποινικοποιούνται φιλικές και προσωπικές σχέσεις των κατηγορούμενων, ενώ μάρτυρες πολύ βολικά εξαφανίζονται και μια εκδρομή στην «αναρχική» Βαρκελώνη θεωρείται επιβαρυντικό στοιχείο.

Στο μικρόφωνο: Στέφανος Μπατσής, Γιώργος Καραθανάσης

Tracklist:

Belle and Sebastian – The Boy with the Arab Strap

Camera Obscura – French Navy

Silver Jews – Train across the sea

Opal – Supernova

Morphine – Cure for Pain

Υπενθυμίζεται ότι η «Βαβυλωνία» άλλαξε ώρα και θα μας ακούτε live κάθε Παρασκευή 6-7 το απόγευμα.